

Anti-faşist tutuk-
lular serbest bira-
kılınsın. Genel Af
çıkartılınsın!

Karkerên hemû welatan yekbin!

PÊŞENG
BO ŞORES

3 OCAK 1984

SAYI: 14

ORGANA KOMİTA MERKEZİ A PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

Yeni Zorlu Bir Yıl

İçte ve dışta karmaşıklıklar ve ciddi olaylarla dolu zorlu bir yılı geride bıraktık. 1983 yılı, ülkemizin ve özellikle bölgemizin insanların yaşamalarını yakından etkileyen olağanüstü gelişmeler yılı oldu. Uluslararası alanda da emperyalizmin, silahlanma ile, nükleer savaş kışkırtıcılığıyla dünyamızı tehdit eden pek çok adımları atıldı. Bütün bu gelişmelere karşın halkların, barış yanlılarının savaşımı da yığınsallaşarak sürdü.

Fakat 1984'e girerken ne içte ne de dışta, geçen yılın olağanüstü gelişmelerinin kaynaklandığı ağır sorunları geride bırakmış olmanın gönül rahatlığı içinde değiliz. Geçmişin bütün sorunları, daha ağırlaşarak ve daha da karmaşıklaşarak 1984 yılına devroluyor. ABD roketlerinin Avrupa'ya yerleştirilmeye başlanmasıyla birlikte silahlanmada yeni bir tırmanma dönemi açılıyor. Dünyamız her gün biraz daha nükleer savaş tehlikesine yaklaşıyor. ABD emperyalizminin bölgemiz Orta-Doğu'ya yönelik fiili saldırıları artıyor. Türkiye'nin, bölgede çıkacak genel sıcak bir savaşta, ABD emperyalizminin yanında yer alacağı daha şimdiden belli oldu.

İçte de, hem Türkiye hem de Kürdistan halkı faşizmin baskı, sömürü ve açık terörle biçimlenen diktatörlüğü altında yaşamaya devam ediyor. İşbaşına yeni gelen hükümet, sömürü, baskı ve terör konusunda bugüne kadar gelen en çüretkar ve pervasız adımları atma hayasızlığını gözlemiyor. Emekçi

Devamı sayfa 19'da

DÖNEMİN PERSPEKTİFLERİ, YENİ OLANAKLAR

"6 Kasım seçimleri"nde halklarımız Cunta'ya "Hayır" dedikleri halde, yeniden faşist diktatörlüğün yürütme erkinin parçası olan bir hükümet iş başına geldi. Bülent Ulusu Hükümeti'nin giderek, yerine Özal Hükümeti'nin gelmesi ile iktidarın niteliğinde bir değişme olmadı. Hele hele, bununla "demokrasiye geçilmiş" olduğunu faşist generaller de dahil, hiçkimse iddia etme cesaretini kendinde bulamıyor. Gerçi işin başında, generaller "demokrasi takvimi" ni ilan ettiklerinde "seçimleri" demokrasiye geçişin son adımı olarak piyasaya sürdüler. Ve aslında onların gönlünde yatanlara bakarsanız bugünkü son biçimleriyle sürmekte olan faşist rejimin herkes tarafından bir de-

mokrasi rejimi olarak benim- senmesini çok isterler. Zaten onların demokrasi olarak içlerine sindirebilecekleri rejim, bundan ötesi olamaz.

Fakat bilindiği gibi, "takvim" in işletilmesi ile olaylar hiç de onların planladığı gibi gelişmedi. Atılan adımların "demokrasiye dönüşle" uzaktan yakından alakası olmadığı yönünde iç ve dış kamuoyunda yoğun tepkiler geldi. Özellikle siyasi faaliyet yasasının "kaldırılması" ve seçimlere ilişkin yapıların ne büyük sahtekarlıklar olduğunun hemen herkes tarafından anlaşılması ve tepkilerin artması karşısında, generaller geri adım atarak ağız değiştirmeye başladılar. Artık "seçimlerden sonra demokrasiye

Devamı sayfa 2'de

«Giderayak» Oldu - Bittiler

Geçen yılın Ekim ayı ortalarında tatile giren kukla "Danışma Meclisi"nin tüm yetkilerini de üzerine alan Cunta, o dönemde, faşizmin kurumlaşmasına yönelik önemli adımlar attı. Bir çok "Kanun Hükümünde Kararname" ile faşist rejimin geleceğini "güvence"ye aldı.

6 Kasım sahte seçimlerinde, halklarımız tarafından yeniliğe uğratılan Cunta, gerek kendisi ve gerekse de Ulusu Hükümeti aracılığıyla yeni yeni uygulamalara girişti. 6 Kasım sahte seçimlerinden sonra al el acele ve "oldu-bitti"lerle girişilen uygulamalar kısaca şöyle özetlenebilir:

✳Kendisine Milli Güvenlik Konseyi adını veren Cunta, 10 Kasım 1983 tarihli ve 34 sayılı kararında; sıkıyönetimin 19 Kasım 1983 tarihinden itibaren

dört ay uzatılmasını kararlaştırdı.

✳Avrupa'ya, Pershing ve Cruise füzelerinin yerleştirilmeye başlandığı ve "demokrasiye dönüş" demagojisinin yaygınlaştırıldığı bir dönemde; Türkiye Başş Derneği yöneticilerinin 18'i 8 yıl, 5'i de 5 yıl ağır hapis ve çeşitli sürgün cezalarına çarptırıldı.

✳Kuzey Kıbrıs'ı Türkiye'ye ilhak planının bir parçası olarak, kukla Denktaş yönetimi eliyle Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilan edildi.

✳MGK döneminde çıkmış yasa- lar hakkında hiçbir şekilde ip- tal davası açılmayacak.

✳Faşizmin kurumlaşmasını da- ha da sağlamlaştıran yeni üst düzey atamaları yapıldı.

✳Askeri faşist darbe sonrasında, kamu kuruluşlarında görevlendi-

Devamı sayfa 18'de

DÖNEMİN PERSPEKTİFLERİ, YENİ OLANAKLAR

Baş tarafı s. 1'de

dönüleceği" lafını bir yana bırakarak "seçimlerin yapılmasıyla demokrasiye geçiş döneminin başlayacağını" gevlemeye başladılar.

Üç yıldır faşizme övgüler dizmekten yorulmayan ve darbeci generalleri şirin göstermek için birbir dereden su getiren burjuva basını da 6 Kasım'dan sonra elbirliğiyle generallerin verdikleri sözlerinde durduklarını ve demokrasiye geçiş döneminin başladığını yapıp duruyorlar.

Oysa, "seçim" adı verilen bir gösterinin ardından göstermelik kukla bir parlamentonun oluşturulmasıyla askeri üniformalı generallerden meydana gelen Millî Güvenlik Konseyi adı Cunta'nın, bu sefer üniformayı çıkarmış bir kısım generallerle ordunun yeni üst yöneticilerinden oluşan Cumhurbaşkanlığı Konseyi'ne dönüşmesi ile ve Ulusu Hükümeti yerine Özal Hükümeti'nin işbaşına geçmesiyle ne demokrasiye geçildi, ne de geçiş dönemi başladı. Hatta gerçek anlamıyla bir sivilleşme bile olmadı. Faşist diktatörlüğün tepesine oturtulan Cumhurbaşkanlığı Konseyi, darbeci generallerle ordunun bugünkü üst yöneticilerinden oluşuyor. Sıkıyönetim her tarafta terör estirmeye devam ediyor. Kasım seçimlerinden sonra, faşist diktatörlük, ipin ucunu gevşetmediğini göstermek ve gözdağı vermek için birinci planda Kürdistan'da olmak üzere askeri operasyonları yeniden yoğunlaştırdı. Olağanüstü yetkilerle donatılan askeri mahkemeler, ceza kesmeye, idam fermanları vermeye devam ediyorlar. Zindanlarda baskı ve işkence, dozundan hiçbir şey vitirmedi. Yönetim en gerici, en şoven ve ABD emperyalizmiyle en çok sarmaş dolaş olmuş tekellerin açık teröre dayanan yönetimi olmakta devam ediyor.

Bütün bunlar, iktidarın niteliğinde bir değişikliğin olmadığını; faşist diktatörlüğünün sürdürmeye devam ettiğini açıkça gösteriyor. Eğer 6 Kasım'dan sonra, bir geçişten bahsedilebi-

lirse, bu, askeri faşist diktatörlükten sivil faşist diktatörlüğe tedricen geçmek için başlatılan bir geçiş dönemidir.

Öte yandan, 6 Kasım'da oluşan durumla, nitel anlamda değil ama nicel anlamda da hiçbir değişikliğin olmadığı söylenebilir. Seçimle başlayan dönem, rejimin bu gününe ve geleceğine ilişkin meydana getirdiği değişimleri iki açıdan ele almak gerekiyor. Birincisi bizzat "seçim olayı"nın kendisinin rejimin yararına ve zararına su yüzüne çıkararak belirtileri açısından; ikincisi, Turgut Özal Hükümeti'ni işbaşına getirmesiyle rejimin geleceğini ne yönde etkileyeceğinin göstergeleri açısından.

Askeri faşist diktatörlük, durup dururken ve isteyerek seçimleri yapmadı, generaller daha darbeye başvurdukları gün, içte halkın ve toplumun faşist diktatörlükten zarar görecektik diğer kesimlerinin tepkilerini sindirmek, onların desteğini arkasına almak ve dış demokratik kamuoyundan tecrit olmamak için, en kısa sürede demokrasiye dönüleceğini belirtmek zorunda kaldı. Açık teröre dayanan faşist devlet mekanizmasını oturup yaygınlaştırmak için attığı her adımdan sonra da içte ve dışta oluşan tepki ve hoşnutsuzlukları dindirmek için "demokrasiye dönüş" demagojisini tekrarlayıp durdu. Darbenin ilk dönemlerinde bu yöndeki sözlü demagoji ve vaatler, önemli bir kesim tarafından ikna edici kabul edilirken belli bir süre sonra artık sözlü ve yazılı beyanların, faşizmi kurumlaştırma yolunda atılan somut adımlar yanında herhangi bir etkisi kalmadı. Öyle oldu ki Cunta artık dönüleceğini öne sürdüğü "demokrasi" yönünde bazı somut adımlar da atmak zorunda kaldı. Bunun yanında, doğrudan doğruya emir komuta zinciri çerçevesinde, ordu aracılığıyla iktidarı sürdürmenin koşulları her gün biraz daha zorlaşmaya, yürütme erki ve onun aracılığıyla faşist bürokratik çark yapranmaya, toplumun geniş kesim-

lerinin başlangıçta varolan sempati ve ihtiyatlı suskunlukları, hoşnutsuzluğa, homurdamalara ve muhalefete dönüşmeye başladı. Bu durumlar, askeri faşist diktatörlüğün ömrünün uzun olması önünde ciddi engeller ve zaafılar olarak belirdi. Diktatörlük, bir nevi yılan gibi kabuğunu yenilemek, taze kan almak gereksinimi ile karşı karşıya kaldı. İşte istemediği halde, bu gibi zorunluluklar, Cunta'yı, seçime gitme mecburiyetinde bıraktı.

"Seçimler", halkın gözünde Cunta'nın kişiliğiyle en çok bütünleşen partinin (MDP'nin) yenilgiyle sonuçlanınca, Türkiye ve Kürdistan halklarının Cunta'yı istemedikleri açıkça ortaya çıktı. Öte yandan hem anti-demokratik zorbahık kurallarıyla biçimlendiği, hem de toplumun en geniş kesimlerinin düşüncelerini açıklama, örgütlenme ve seçimlere katılma olanaklarından yoksun oldukları açık teröre dayanan baskıcı koşullarda yapıldığı için, "seçimler" halkın özgür iradesinin ürünü bir yönetimi işbaşına getiremedi. Yine en gerici, en şoven ve ABD emperyalizmiyle en çok bağı olan tekellerin açık teröre dayanan egemenliklerini sürdürecek olan bir parti (ANAP) işbaşına geldi. Gerçi, ANAP'te Turgut Özal başkanlığında birleşen kadroların "seçim" sonrası hükümetini devralmaları, generallerin birinci planda öngördükleri ve arzu ettikleri bir gelişme değildi ama, genel nitelikleri itibarıyla diktatörlük yanlısı bir hükümetin görev üstleneceği daha seçim öncesinden belliydi. Çünkü ister, "emir komuta zinciri" ne bağlanan kukla komuvarıyla isterse de bizzat ideolojik ve siyasal yapılarıyla olsun "seçime" katılan her üç parti de böyleli fonksiyonlarla donatılmışlardı ve onların dışında, kimseye, seçimlere girme olanağı verilmeyerek, generaller açısından en "kötü ihtimalle" bile yukarıdaki sonuç peşinen garantilendi.

Bu anlamda, askeri faşist diktatörlük kullandığı başarıyı elde etti. Şimdi belki doğrudan doğruya beş kişilik generaller Cunta'sı değil ama, faşist bürokratik mekanizma kavuştuğu taze kanla bir süre daha rahat soluk

alıp verme olanaklarına sahip. Diktatörlüğün yürütme erkini bir parçası olan hükümette, üç yıl aşkın uygulamalarla yıpranmış ve çekici hiçbir özellikleri kalmayan kadroların yerine yeni kadrolar yerleştirildi. Salt hükümet değişikliği ve henüz toplumun geniş kesimlerince nitelikleri bilinmeyen kadrolara görev verilmesi bile, hoşnutsuzluklardan doğan homurtuların belli bir süre dinmesine ya da ihtiyatlı suskunluğun yeniden geçici de olsa başgöstermesine yetiyor. Kaldı ki faşist diktatörlük açısından kazanım bununla sınırlı değil. Yürütme erki, yeni kadrolarla takviye edildi. "Milli Güvenlik Konseyi"nin "Cumhurbaşkanlığı Konseyi"ne dönüşmesiyle ordu üst yönetiminin yeni bazı unsurları doğrudan doğruya yürütme erkini içine aldı. Diktatörlük, kendisine pekçok alanda daha geniş manevra yapabileceği olanakları veren göstermelik kukla bir parlamentoya güçlendirildi.

Diktatörlüğün, yukarıda saymaya çalıştığımız kazanımları, genellikle ikinci siyasi yanlara ilişkindir ve geçici bir özelliğe sahiptirler. Bu geçici ikinci değerdeki kazanımlara karşın, "seçimler"den sonra faşist devlet mekanizmasında yer eden yeni kurumlaşmalar, toplumun legal siyasi örgütlenmesine yönelik yeni yapılar, uzun vadede, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede anti-faşist muhalefetin yararlanabileceği olanakları barındırıyor. Kuşkusuz bu olanaklar, kendiliğinden anti-faşist muhalefetin mücadele yoluna sermiş hazır olanaklar değil. Ama muhalefetin, kendilerinden yararlanabilme becerisiyle doğru orantılı olarak elverişli özellikler gösteren "rejim zaafı" ya da "boşlukları"dır bunlar.

Bununla beraber, "seçimler" ve sonrasında oluşan durum, rejimin temel çıkmazlarına, bunalmalarına herhangi bir çözüm getirmemi. Bir avuç büyük tekel grubunun çıkarları uğruna, çekilmez terör üzerine oturtulan diktatörlüğün, hayasız ve pervasız sömürü ve baskı politikası sürüyor. Emperyalizmin en gerici saldırgan çevrelerinin, IMF'nin ve bir avuç Türk tekelinin halk-

larımıza zorla dayattıkları ekonomi-politikası devam ediyor. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Türkiye ve Kürdistan halklarına, toplumun diğer bazı kesimlerine çekitirilen büyük acı ve perişanlıklar pahasına, ekonomiyi bunalımdan kurtarma, memleketi düzliğe çıkarma iddialarıyla uygulanan ekonomi-politikası, bunalmaları çözmeye yetmedi. Toplumun en geniş kesimlerinin talan edilmesi; iş gücü sömürsünün katmerleştirilmesi, kır ve kent emekçilerinin yoksullaştırılması, işsizliğin artırılması, büyük girişimlere dek varan binlerce işyeri ve şirketin iflası karışığı yaratılan "ekonomik rahatlama"nın ömrü iki yıl bile aşamadı. Daha kısa bir süre önce geçmişte bıraktığımız yıl boyunca, enflasyon yeniden tırmanışa geçti. Döviz sıkıntısı, üretim düşüşü, piyasada durgunluk belirtileri yeniden baş gösterdi. İç pazar daralması karşısında Türk sermayesinin dışa açılması yönündeki bütün çırpışlar, fiyaskoyla sonuçlandı. Şimdi, Türkiye ekonomisi, 1980 yıllarındaki bunalım ve durgunluğa benzer bir çöküşe doğru yeni bir inişe geçmiş bulunuyor. Önümüzdeki yılların ekonomi ve dolayısıyla da toplumsal yaşam açısından çok zor ve acılı yıllar olacağı kuşku götürmez.

Bütün bu gerçeklere rağmen, emperyalizmin en gerici saldırgan çevreleri ve Türk tekelci burjuvazisinin bir kesimi, 1980'den bu yana sürdürülen ve "24 Ocak Ekonomik Önlemler Programı" adıyla bilinen politikayı, önümüzdeki dönemde de sürdürülmesi zorunlu biricik ekonomi-politikası olarak görüyor. Bu kesimler tarafından, geçen dönem uygulamalarının başarısızlıklarının nedeni ayrıntılardaki kimi hatalı ya da gecikmeli önlemler olarak öne sürülüyor. "Seçimler"den sonra Turgut ÖZAL Hükümeti'nin işbaşına gelmesiyle, önümüzdeki dönemde IMF dayatması bu ekonomi-politikasını daha cüretkar ve pervasızca uygulayacak demektir. Zaten Turgut Özal başkanlığındaki ANAP'ı MDP'den ayıran yan O'nun "24 Ocak Ekonomik Önlemler Programı"nu uygulama alanına sokmada daha köktenci

operasyonları, daha seri bir halde ve operasyonların toplumun çeşitli kesimlerinde açacağı gediklere karşın yan önlemlere başvurmadan öngörmesidir.

Kanımız o ki, daha "seçim" öncesinde, Başbakan Yardımcılığındaki Turgut Özal'ı görevini bırakmaya zorlayan ve siyasi faaliyet yasağının "kaldırılması"ndan sonra da MDP'nin yanında bir de ANAP'ı kurmaya götürülen emnen, işbaşındaki siyasal iktidarın nasıl sürdürüleceğine ilişkin görüş ayrılıklarının ortaya çıkması değil, Freidmanci ekonomi politikasının Türkiye'nin özgül koşullarında ekonomik ve toplumsal yaşamda nasıl sürdürüleceği konusunda askeri faşist diktatörlüğün arkasındaki tekel arasında beliren ayrılıklardır. Cunta'nın arkasındaki kimi iş çevreleri, "24 Ocak Ekonomik Önlemler Programı"nın, tedricen ve doğurabileceği olumsuz etkilerine karşı bir takım yan önlemler alınarak uygulanmasından yana olurlarken, düşünceleri Turgut Özal'ın ve ANAP'ın tutumunda ifadesini bulan kimi çevreler de, buna karşı çıkmışlardır. Bunlar uluslararası alanda da AET ile ilişkilere ikinci planda önem veren ve ABD emperyalizmiyle bağımlılık ve işbirliği politikasının en temel yönelim olarak alan çevrelerdir. ABD emperyalizminin saldırgan politikasının aktif bir unsuru olarak O'nun kanatları altında Türk sermayesinin Orta-Doğu'ya açılmasını tek çıkar yol olarak görenler de yine bunlardır. Gerçi diğer iş çevreleri de böyle bir politikanın ana hatlarına karşı değiller. Ama onlar daha çok bölgesel bir politikanın uygulama safhasında daha ihtiyatlılığı ve uluslararası diğer ilişkileri kestirip atmayacak bir denge hesabının yapılmasına önem verilmesini de gözönünde bulundurmadan yanadırlar.

Turgut Özal başkanlığındaki ANAP kadrosunun işbaşına gelmesiyle -uzlaşma zemini de gözönünde bulundurmakla beraber köktenci eğilimin "ekonomik önlemler"e yön vermesi büyük bir ihtimal olarak beliriyor. Bu, enflasyonu durdurma, üretimi artırma ve dışarıya açılma adı al-

Anti-Faşist Politik Tutuklulara Özgürlük!

1984 yılına girerken Türkiye ve Kürdistanlı Komünistlerin, devrimci demokratik güçlerin, demokrasi ve özgürlükten yana tüm kişi ve kuruluşların önlerinde duran ana güncel görevlerden biri de, faşizmin zindanlarında yatan onbinlerce anti-faşistin serbest bırakılması, toplumsal yaşamın ağır problemleri karşısında, bilsizlik, zaaf ve çaresizlikleri nedeniyle suç işlemeye itilmiş düzen kurbanlarının özgürlüklerine kavuşmalarını sağlayacak bir "genel af"ın çıkarılması için savaşımlarını sürdürmektedir.

Bugün ister siyasi nedenlerle isterse de başka nedenlerle olsun hapisanelerde yatanların karşı karşıya buldukları sorun, onların en sağlıklı koşullarda, baskı ve işkence altında yaşamalarından dolayı çektikleri acı ve ıstırapları aşan; toplumun en geniş kesimlerini çok yakından etkileyen; hem kitleselliği hem

de niteliği itibarıyla toplumsallaşan bir sorundur.

70'li yılların ikinci yarısından bu yana Türkiye'de sınıfsal savaşım ve Kürdistan'da ulusal demokratik hakların kazanılması yolundaki kavga sertleşerek geldi. Sömürgeci burjuvazi, bu kavgayı sindirmek için, birlerce insanı tutuklattı, zindanlara attı. Özellikle 12 Eylül 1980'deki askeri faşist darbeden sonra, tutuklananların; zindanlara atılanların sayısı 100 bini geçti. Halen içinde onbinlerce Türkiye ve Kürdistanlı devrimci yurtsever ve anti-faşist var. Hitlerin toplama kamplarından aşağı olmayan hapisanelerin barınma, beslenme ve sağlık koşulları son derece kötüdür. Baskı ve işkence, zindan yaşamının neredeyse günlük tek gıda durumunda. Politik tutukluların çoğu, toplumun faal aydın kesimlerinden, işçi sınıfının ve emekçi halkın ileri sınıf bilinçli unsurlarından

oluşuyor. Faşizmin zindanlarına düşmelerine ulusal ve sınıfsal savaşımın, özgürlük ve demokrasi kavgasının doğurduğu sonuçlar nedendir. Halklarımızın kurtuluş kavgası, fedakar ve yığıt evlatlarının elinde zindanlarda da sürüyor. Hem de çekilen en ağır acılar pahasına. Dışarıda da, yüzbinler, milyonlar, içerdeki ana-babalarının eşi ve çocuklarının, yakınlarının, yoldaşlarının çektikleri acıları paylaşıyor, umutla onların özgürlüğe kavuşacakları günü bekliyorlar. Siyasi olmayan nedenlerle içeride ömür tüketenlerin ve aynı acılarla onların yolunu da bekleyenlerin sayısı diğerlerinden az değil. Bunların da hemen hemen tamamı kapitalizmin, faşizmin yaygınlaştırdığı işsizlik, yoksulluk, dejenerasyon sonucu suç işlemeye itilmiş ve zindanlarda ömür tüketme zorunluluğuyla yüz yüze bırakılmışlardır.

Siyasal nedenlerle zindanlara atılmış Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilerin, yurtseverlerin, tüm anti-faşistlerin salıverilmesi sorunu toplumun en geniş kesimlerini çok yakından ilgilendiriyor. "Af", yüzbinlerin, milyonların derin özlemi, istemi ve yaşamsal gereksinmesi olarak kendini dayatıyor. İşsizlik, açlık ve yoksulluk kadar toplumun yakından ilgilendiriyor. Komünistlerin, devrimci-demokratik güçlerin, toplumu böylesine yakından ilgilendiren bir sorunu güncel ana görevlerden biri olarak önlerine koymaları ve bu yönde mücadeleyi yoğunlaştırmaları, bir zorunluluktur.

Yeterli bir örgütlenmeden yoksun bile olsa, toplumun çok geniş kesimlerinden duyulan "af" istemi, siyasal tutukluların sah verilmesi talebi, burjuvaziyi tedirgin etmekle birlikte, onun kimi çevrelerini kaçamaklı cevaplar biçiminde bile olsa birşeyler geveleme zorunda bırakıyor. Faşist diktatörlük yanlısı güçler ise bu haklı talebe karşı çıkıyorlar.

"Af konusu" 6 Kasım seçimleri arifesinde çeşitli platformlarda tartışılan bir konu oldu. Kitâlelerin "af" konusundaki özelemlerini, duyuru-hükümlerini bilen kukla partiler, onları demagoji yoluyla avutmaya çalıştılar.

tında, en büyük tekeli grupların ekonomik ve toplumsal hayat üzerindeki egemenliklerini dahada arttırılması, çalışanların iş güçlerinden daha fazla artı değerini uluslararası ve yerli tekelilerin kasalarına aktarılması, yoksulluğun, işsizliğin büsbütün katmerleşmesi demektir. Öte yandan orta katmanların pek çok olanağı da yitirerek güçsüzleşmesi, sermaye çevresinde iflastan, sermayenin el değiştirmesinden ve rekabetin vahşice artmasından dolayı çelişkilerin derinleşmesi de kaçınılmaz olarak önümüzdeki dönemin özelliği olarak belirginleşecektir. Geçmişte alınan ve önümüzdeki dönemde alınacak "önlemler" in dış borçlanma, uluslararası ekonomik ve ticari ilişkilerde varılan anlaşmaların, ekonomik ve toplumsal yaşam üzerindeki esas olumsuz etkileri de önümüzdeki dönemde boy verecek ve bunalar derinleşecektir.

Bütün bunlar, Türkiye ve Kür-

distan halklarımızın, faşist diktatörlüğe karşı muhalefetlerini arttıracak, faşizme karşı mücadelede toplumun çok daha geniş kesimlerini harekete geçirebilmeyi olanaklı arttıracaktır. Faşist diktatörlüğün desteği giderek daralacak, sınıf temelinde derin çatışmalar oluşacaktır.

Fakat ekonomik, toplumsal ve siyasal alanda, önümüzdeki dönemde oluşacak bunalım, muhalefet ve çelişkilerden halklarımızın çıkarları doğrultusunda bir çıkış yolu bulabilmek, başta devrimci demokratik güçler olmak üzere faşizme karşı olan güçlerin mücadeleyi örgütlü bir platforma kanallize etme, koşullardan ve bilinecek olanaklardan gerektiği gibi yararlanabilme becerilerine bağlıdır. Aksi takdirde bunalımın faturasının daha ağır bir yükü halklarımızın ödeltmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Sadist olmadığını, insancıl olduğunu ve kadrosunu içinde insancıl olmayan tabiatlı şahıs görmediğini belirten MDP Başkanı Sunalp, "eğer iktidara geçiresek ve elimizdeki bilgiler imkan verirse şüphesiz kısmi af düşünülebilir" demekteydi. MDP Genel Sekreteri Doğan Kasaroglu'da Nokta Dergisi muhabeirine verdiği bir yanıtta, "siyasi olan mahkumları af kapsamı dışında düşünmüyoruz" demekteydi. MDP, "kader kurbanları" diye adlandırdığı tutuklu kesimine (bundan kasıt siyasi olmayan mahkumları) "af" vadedmesine rağmen genel veya politik bir "af" a ise kesin karşı olduğunu belirtiyordu.

ANAP Başkanı Turgut Özal'da, "genel af düşünülmez. Fakat düşünce suçundan yatanların affı düşünülebilir" demekteydi gazetecilere. Özal'in da yanıtı demagojikti; ince ve sak dokunmuş bir sahtekarlık örneği idi. Özal hiçbir zaman "düşünce suçundan" yatan devrimcileri salıvermeyi düşünmedi.

Partisi adına açıklamada bulunan Halkçı Parti Basın Birimi Başkanı Yaşar Aysev ise; "gençlik kusurlarının dışına taşınmış, ülkede huzurunu, barış ortamının bozulmasına neden olmamış, masumane sayılabilecek türden bir takım suçları affedilip edilmeyeceğini geleceğin koşulları içinde değerlendirmek gerekir" diyordu.

Gerçekte ise her üç partide aslında aynı noktada birleşiyorlardı. Her biri demagojisine aynı bir şekil vermelerine rağmen özünde meseleye yan çizdiler. Politik tutukluların salıverilmesine ve böylesi bir şeyi savunanlara şiddetle karşı çıktılar.

Cunta partilerinin yan çizmelerine rağmen "af" sorunu bugün hem Kürdistan ve Türkiye'de hem de uluslararası alanda tartışılmaktadır. Uluslararası alanda da, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda tutuklu bulunan siyasilere salıverilmesi lehinde giderek artan bir destek oluşuyor. Kamuoyu "af" sorununa sahip çıkmaya hazır nüveler taşıyor.

Ancak bugüne kadar devrimci-demokratik anti-faşist güçlerin, Türkiye ve Kürdistan'da anti-faşist siyasal tutukluların salı-

verilmesi ve "genel af" çıkarılması yönünde sistemli bir ajitasyon ve propaganda yürüttükleri söylenemez. Halbuki yapılabilecek çok şey vardır. Politik olsun ya da olmasın tutukluların yakınlarına, dostlarına ve bir bütün olarak emekçi halka gidilerek "af" sorununun propagandası yoğunlaştırılabilir. En geniş yığınlar böylesi bir mücadeleye kazanılabilir ve faşizm bu yönde adım atmaya zorlanabilir.

Kimileri, "Cunta genel af ilan etmez; boşuna uğraşmayalım" mantığıyla hareket ediyorlar. Tekelci burjuvazinin iktidarı, kimseyi acıdığı için bağışlamaz. "AF"ın olup olmayacağı, olması halinde nasıl bir "af" gerçekleşeceği şimdiden bilinmez. Bunu, faşizm ile bir bütün olarak halk yığınları arasındaki çelişkinin derecesi, burjuvazinin kendi arasındaki çelişkileri, kitlelerin "af" konusundaki bilinç, kararlılık ve örgütlülük derecesi, vb. gibi etkenler belirleyecektir. Bu, güçler dengesine bağlı olan bir şeydir. Tekelci burjuvazi mecbur kalmadıkça "af"tan yana tavır almaz. Ama kitleler zorlayarak onu "afa" mecbur edebilirler. Kaldı ki meseleye sadece bu açıdan yaklaşmak doğru olmaz.

Biz, acil bir talep olan "af" uğruna savaşımı acil-demokratik bir görev olarak görmekteyiz. Biz bu görevimizi yerine getirmeye çalışırken, kitlelerin sempatisini kazanacak, onların desteğini alacağız. Onların örgütsel mücadelemize güveni artacak, Cunta'nın yıkılış süreci hızlanacak. Varsın Cunta "af" ilan etmemekte dirensin! Bizim de ondan beklediğimiz zaten budur! Ama o zaman halk yığınları ile Cunta arasındaki uçurum daha

da açılacak. Yığınların Cunta'ya karşı mücadele kararlılıklarını pekişecek. Yığınlar kendileriyle Cunta ve onun arkasındaki tekeliler arasındaki çakar zıtlığını daha yakından görecekler. Bu yöndeki ajitasyon ve propaganda çalışmalarımız boş gitmeyecektir. Halkın salt "af" sorununda oluşan tepkisi bile faşizmi yıkmaya mücadelesine dönüşebilecektir. Faşizm, bundan önemli zararlar görecek.

Pek çok sorunda olduğu gibi politik tutukluların salıverilmesi ve genel af ilan edilmesi uğruna yürütülecek mücadelede, iç ve dış kamuoyu bizden yana olmaktadır. Ancak sol güçlerin dağınıklığı, bundan başka, kimi sol grupların acil talepler uğruna savaşımın gereğini küçümsemeleri veya bunu bugün için gerçekleştirilemez bir hedef olarak görmeleri; "af" uğruna mücadelenin gereği, önemi ve bir de bu işin hangi yöntemlerle yapılması gerektiğinin yeterince anlaşılmasını medeniye bugüne kadar Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci-demokratik, anti-faşist güçleri tarafından "af" için gerekli çabalar harcanmamıştır. İktidarı "af" ilan etmek zorunda bırakmaya yetecek yegane güç, faşizme karşı mücadele edenlerin birleşik-örgütlü gücüdür.

PPKK; güncel talepler uğruna savaşımı -ve dolayısıyla da politik tutukluların salıverilmesi ve "genel af" uğruna savaşımı- vazgeçilmez görevi sayıyor. O, güncel talepler için sürdürdüğü savaşımı, devrim için sürdürdüğü savaşımın bir parçası sayıyor. 1984 yılı, bu ana güncel görevin başarılmaması için mücadelenin yükseldiği yıl olmalıdır.

●
●
●

**ANTI-FAŞİST TUTUKLULAR SERBEST
BIRAKILSIN. GENEL AF ÇIKARILSIN !**

ACIL GÖREV

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YIKMAKTIR

Mirza Reman HEDAD

Üç yılı aşkın süredir iktidarı süngü zoruyla alan generaller çetesi, işçi sınıfı ve emekçi halk tabakalarının, yıllarca mücadele ederek burjuvaziden aldığı tüm sosyal, demokratik hak ve özgürlükleri bir bir yoketti. Burjuva demokrasisinin başlıca temelini oluşturan Anayasa'yı ve parlamentoyu ortadan kaldırdı ve tüm yasama ve yürütme yetkisini kendisine devretti. Bu faşist çete, kendisine muhalefet eden sosyalist, anti-faşist ve demokrat güçlere, onların mesleki ve politik örgütlerine azgınca saldırdı. Devrimci-demokratik halk güçlerine karşı kitlesel operasyonlara girişti. Onbinlerce anti-faşist zindanlara atıldı. Devrimcilere yönelik idam kararları günlük yaşamın bir parçası haline geldi.

Faşizmin Kürt halkına yönelik politikası daha da vahşicedir. Kürdistan köy ve kasabalarına karşı ardi arkası gelmeyen operasyonlar düzenleniyor. Halkımıza karşı uygulanan ırkçı-şoven politikası, eğitimde asimilasyoncu politika daha da geliştiriliyor.

Diktatörlüğün ekonomi ve sosyal politikası tamamen en büyük tekellerin çıkarlarına göre belirleniyor. Orta ve küçük işletmeler; hatta büyük işletmelerden bazıları bile hızla iflas bayrağını çekiyor. Bir yandan büyük tekeli burjuvazinin karları rekor düzeylere ulaşırken diğer yandan işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin gerçek ücretleri 1963 yılındaki gerçek ücretlerin bile altına düşmüştür.

Faşist Cunta, halklarımızı karşı giriştiği suçlarına hukuksal bir görünüm vermek için de emperyalizmin ve büyük tekeli burjuvazinin istek ve çıkarları ile uyum içinde olan bir "Anayasa'yı referandumla silahların gölgesinde kabul ettirdi. Son olarak 6 Kasım sahte seçimleriyle, diktatörlüğün kukla partilerinden oluşan göstermelik bir parlamento kuruldu.

Faşist diktatörlüğün dış politikası da ABD'nin maceracı planlarına hizmet ediyor. Bugün Cunta, ABD'nin Orta-Doğu'daki uzun kolu durumundadır. Ülkeyi toprakları, Sovyetler Birliği'ne ve bölgenin anti-emperyalist ilerici güçlerine karşı, emperyalizmin savaşçı amaçlarının hizmetine sunuluyor. ABD'nin saldırgan ordusu "Çevik Kuvvetler" Erzurum'da yapılan "Maceracı-1983" tatbikatına katılarak Anayurdumuza yerleştirildi. Aynı dönemde Irak Kürdistanı'na geniş çaplı saldırıda bulunuldu. Geçtiğimiz Kasım ayının ortalarında Kuzey Kıbrıs'ı Türkiye'ye ilhak etme amacıyla bir parçası olarak sözde "bağımsızlık" ilan edildi. Tüm bunlar, faşist generaller çetesinin bölgede barış ve yumuşamanın en büyük düşmanlarından biri olduğunu gösteriyor.

Emperyalizm ve tekeli sömürgeci burjuvazinin en kodamanları Cunta'nın politikasından memnundur. Bu bir avuç sömürücünün dışında kalan sınıf ve tabakaların tümü diktatörlüğün politikasından hoşnut değil ve değişik biçimlerde kendi çıkarları için mücadele ediyorlar. Artık devletin arkasında tüm burjuvazi değil sadece emperyalizmi ve emperyalist tekeller vardır. Çünkü burjuvazinin bazı üst kesimleri de 12 Eylül 1980 öncesi gibi devletin olanağından yararlanamıyor ve uygulanan ekonomik politikanın bazı uçları kendisini de oldukça rahatsız ediyor. Son dönemde bu rahatsızlıklarını da açıkça dile getirtiyorlar.

PPKK, anti-faşist taktiklerinde bu nesnel durumu gözünde bulunduruyor. Bu nedenle Cunta'ya karşı mümkün en geniş muhalefeti mobilize edebilecek enesnek taktiklerin saptanması gereğine inanıyor. Mümkün olduğu kadar generaller çetesini yalnızlaştırmak, en geniş müttefikleri kazanmak, en azından bazıları da tarafsızlaştırmak ve es-

nek bir politikayla sömürgeci düşman arasındaki çatlakları derinleştirmeye çalışmak gerekir.

PPKK, faşizme karşı mücadele eden güçlerle birlikte hareket etmekten yanadır. Güç ve eylem birliklerinde, esas önemli olan, eyleme katılan ya da destekleyen örgütlerden ziyade, platform yöneldiği hedeftir, onun içeriğidir.

Anti-faşist cephe programı tüm anti-faşist güçlerin ortak çıkarlarını ifade etmelidir. Aksi halde işçi sınıfı ve halklarımızın başlarına musallat olan faşizm belasını defedecek anti-faşist güçlerin birliğini gerçekleştirmek mümkün değildir.

Açıktır ki anti-faşist cephenin programı, demokratik halk iktidarı (Kürdistan'da ise ulusal demokratik halk devrimi) programı ile özdeş değildir. Çünkü, demokratik halk devrimi için bizimle birlikte mücadele etmek istemeyen ama faşizmi bizimle birlikte yıkmaya gelen güçler vardır. Burjuva demokrat, liberal, reformist ve islamcı çevrelerin de faşizme karşı kazanılması gerekiyor. Bunlara karşı enesnek taktiksel bir politika izlenmezse faşizmle uzlaşabilirler. Ve bu da anti-faşist mücadeleye zarar verecektir. Ama şunu da özellikle vurgulamak gerekir: Anti-faşist cephe programı demokratik halk iktidarını (Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimini) gerçekleştirme önünde engel olmamalıdır. Aksine onun önündeki engelleri ortadan kaldırmalıdır.

Şu bir gerçek: Faşizmin kökünün nihai olarak kazanması bir demokratik halk devrimi (Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimi) sorunudur. Ama başka ülkelerde faşizmin nasıl yıkıldığına bakıldığında, bu devrimler gerçekleşmeden de faşizmin yıkılmasının mümkün olduğu ortada. İspanya ve Portekiz'de faşizmin yıkılması halk devrimi ya da sosyalist devrimle olmadı. Ama iki değişik yol izledi. Portekiz-

kiz'de faşizm bir anti-faşist devrimle yıkıldı. Ama burjuvazi sonradan devrimin önünü kesti, anti-faşist devrimin toplumsal ve politik kazanımlarını geri alarak, kesintisiz sürdürülüp sosyalizme götürülmesini önledi. İspanya'da da Franco'nun ölümünden sonra büyük burjuvazi tarafından reformlar yapılarak burjuva demokrasisine geçildi.

Görülüyor ki sorun ne sol ne de sağ oportünizmin ileri sürdüğü gibidir, Sol oportünizmlerin sözün ona anti-faşist cephe programı tüm anti-faşistleri kapsıyor ve faşizmin yıkılışının halk devrimiyle olacağını mutlaklaştırıyor, bu nedenle de kazanılabilecek güçleri dışlıyor. Sağ oportünizm de peşinen sosyal demokrat ya da diğer burjuva reformist liberal çevrelerin tabanlarının gerçek çıkarlarından ziyade subjektif niyetlerinden hareketle programlar sunuyor ve böylece anti-faşist mücadeleyi burjuvazimin kuyruğuna taktıyor.

O zaman faşist Cunta Türkiye'de nasıl yıkılacaktır? Bu soruyu PPKK 2.Kongresi'ne MK tarafından sunulan POLİTİK RAPOR şöyle yanıtlıyor: "Türkiye'de faşizmin yıkılış sürecini hangi biçimde olacağını (...) ülke içindeki sınıf mücadelesi ve (...) uluslararası koşullar belirleyecektir. Faşizmin yıkılması süreci sınıf mücadelesinin ileri boyutlara varması, emekçi halkın devrimci mücadelesinin kabarmasıyla demokratik halk devrimiyle çakışabilir. (...) İşçi sınıfı, kendisini her zaman böylesi bir döneme hazırlama göreviyle karşı karşıyadır. (...) Faşizme karşı muhalefet eden güçler arasındaki sınıfsal güç dengesi ve mevzilenme faşizmin yıkılışının ardından demokratik halk iktidarının kurulması koşullarını ortaya çıkarılabilebilir. Ama aynı sınıfsal mevzilenme demokratik halk iktidarına varıracak maddi ve manevi ön koşulları hazırlayan köklü toplumsal ve siyasal dönüşümlere yol açabilir.

"Kürdistan halkı açısından da durum buna benzerdir. Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimi faşizmin yıkılış süreci ile çakışabileceği gibi bu yıkılış, beraberinde mutlaka demokratik devrime dönüşümü getiremeyebilir de. Ayrıca pek yakın

ihtimal olmamasına rağmen(...) Türkiye'de faşizmin yıkılmasından önce Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimi gerçekleştirilebilir. (...) Bugünkü koşullarda, faşizme karşı mücadele Kürdistan ulusal demokratik halk devrimi mücadelesine bağımlı bir hale gelmiştir. Ona bağımlı olmakla beraber, faşizmin yıkılması daha acil bir görev olarak öne çıkmıştır. Partimiz, Türkiye'deki faşizmi yıkmaya mücadelesini ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası

olarak görüyor. Faşizmin yıkılması, ardından da kesintisiz olarak ulusal demokratik halk devrimi ile Kürdistan'da halkın demokratik iktidarına geçilebilmesi, en yakın olasılık olarak görünürken, diğer olasılıkları da gözardı etmiyoruz. Gelişmeler diğer olasılıklardan birini ya da ötekini öne geçirebilir. O takdirde parti taktiklerimiz de doğal olarak, ona göre değişecektir. (Bkz, POLİTİK RAPOR, s.84-85)

İran - Irak Savaşı Emperyalizme Bağımlılığı Arttırıyor

Eylül 1980'de Irak'ın İran'a saldırılmasıyla başlayan İran-İrak savaşı üç yıldır bütün acımasızlığı ve tahripkarlığıyla sürüyor. Bu savaş iki ülke emekçilerinin yüzyıllardır yaratıkları maddi ve kültürel değerleri bir bir yokediyor. Halkların kanı pahasına elde ettikleri demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırıyor. Baskı, sömürü ve açlık hergün artıyor. Bu haksız savaşla halklararası şovenizm körükleniyor. Emperyalizmin İran ve Irak'taki etkinliği gittikçe güçleniyor. Yaşam İran ve Irak halkları için zindan olurken, emperyalist silah tekellerinin kasalarına milyarlar akıyor.

Afganistan ve İran devrimleriyle, bölgede büyük darbeler yiyen emperyalizmin konumunu güçlendirmek, Orta ve Yakın Doğu'da savaş ocağı yaratarak bölgede gerici bir ittifakın zeminini hazırlamak, dünya silah ve savaş tekellerine yeni pazarlar yaratmak vb. nedenleri olan İran-İrak savaşı, iki devletin de ekonomisini enkaz haline getirmiş durumda.

İrak'ın günlük savaş giderleri 30-40 milyon doları aşılıyor.

Savaş süresinde yıllık petrol üretimi 25 milyar dolardan 6 milyar dolara düştü. Altın rezervleri 38 milyardan 4 milyara indi. Kalan kısmının da 2-2,5 milyar doları savaş harcamalarına gidiyor. Ekonominin temel alanlarında üretim tamamen düşmüş. Irak hükümeti geçen yıl sadece İngiltere'den 875 milyon dolarlık ithalat yaptı. Irak resmi makamlarının açıklamalarına göre son iki yılda üretimden elde edilen ulusal gelir, yaklaşık %70 oranında düşmüş. Bu düşüş haliyle bile ulusal gelirin %60-70'i savaş giderlerine ayrılıyor.

Suudi Arabistan, Ürdün, Kuveyt ve Katar gibi gerici Arap ülkelerinin tüm çabaları Irak ekonomisinin iflas eşğine gelmesini önleyemedi. Savaşın başlangıcından günümüze kadar, gerici yönetimlerin Irak sömürgeci kanlı rejimine yaptıkları 40 milyar dolarlık yardım yetmedi. Sömürgeci-gerici Saddam diktatörlüğü halkın zinet eşyalarına bile el uzattı ve yardım adı altında bunları zorla gaspetti.

Bugünkü yapısıyla Irak, çokuluslu şirketler açısından da cazibeliliğini yitirmişti. İngiltere,

Japonya ve Fransa şirketlerinin çoğu artık üretim yapamıyor. Gerici Saddam yönetimi uluslararası şirketlere olan borcunu, ancak uzun vadeli senetlerle durdurabiliyor.

Savaşın doğurduğu toplumsal sorunlar patlama noktasına gelmiştir. Pahalılık ve temel gıda maddelerinin yokluğu yaşamı tehdit ediyor; ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımlar artıyor ve diktatörlüğün açmazları derinleşiyor. Savaşın başlangıcından bugüne kadar 50 bin Irak'lı ölmüş, 50 binin üzerinde yaralanmış ve onbinlerce insan esir düşmüştür. Asker firarı olanlar 45 bin civarında. Bu rakamlar 10 milyon nüfuslu Irak için korkunçtur.

İran'daki gelişmeler de, Irak'tan pek farklı bir seyir izlemiyor. İran ekonomisinin temel sektörlerinde üretim yapılamıyor. Askeri teçhizat, çelik, plastik ve tekstil sanayii gibi önemli alanlarda üretim tamamiyle son bulmuş; diğer alanlarda da %50'nin altına düşmüştür. Pahalılık had safhaya ulaşmış (örneğin savaştan sonra, pirinç 3,5 Tümen'den 45 Tümen'e; şeker 2 Tümen'den 25 Tümen'e yükselmiş). Bu sürede ücretlerde hiç artış yapılmamıştır. Yokluk, kuyruklar ve açlık emekçilerin yaşamını çekilmez hale getiriyor. İşsizlik başlı başına bir toplumsal felaket olarak varlığını sürdürüyor. Bugün İran'da iş bulabilmek için Pasdar (İslam Devrim Muhafızları) olmak gerek. Pahalılık, yokluk, açlık ve işsizlik İran Kürdistanı'nda daha da belirgindir. Ulusal demokratik haklar için verilen silahlı savaşın nedeniyle temel tüketim mallarının Kürdistan'a girmesi kısıtlanmıştır. Gerici Ayetullahlar bununla da yetinmiyorlar. Sürekli operasyonlar düzenleyerek halkımızı katlediyorlar. Fakat tüm bunlar ulusal demokratik munalefeti bastırmıyor.

Yönetimin başına çullanmış gerici Ayetullahlar, devrimin kazanımlarını da bir bir ortadan kaldırıyorlar. Devrimden bugüne kadar hiçbir toplumsal soruna çözüm getirilemedi. İç ve dış ticaretin önemli bir bölümü daha da özel sektörün elinde. Büyük toprak ağalarının temel çıkarlarına dokunulmuyor. Çalışan e-

mekçilerin yararına hiç bir şey yapılmadı.

Bunun yanında savaşın patlak vermesiyle emperyalizmin güvenilir adamları, yeniden devlet organlarına yerleşme olanağına kavuştular. Devrimden sonra ordu dahil hiçbir kurumun yerli yerine oturtulmadığı İran'da savaşın, eski subay ve SAVAK ajanlarına yeni olanaklar yaratacağı beliydi. Nitekim savaştan sonra, yönetim, eski subay ve SAVAK yetkililerini ülkeyi savunmaya çağırdı. Bugün SAVAK'ın önemli görevlileri İran İstihbarat Örgütü'nün üst kademelerinde görev yapmaktadır.

Devrimle gelen yönetim, karşılaşılan çıkmazlar ve gelinen yol ayrımlarında büyük burjuvazi lehine tercihlerini yapıyor. Başından beri dengesiz ve heterojen olan dinsel yönetim, gün geçtikçe sınıf temellerine oturuyor. Son zamanlarda Humeyni'nin vekilliğine seçilen Ayetullah Mişkini tamamen ticaret burjuvazisinin borazancılığını yapıyor. Mişkini'nin seçilmeden sonra, Kuran'dan özel sektörü yövücü ayetler çarçaf çarçaf TV, radyo ve gazetelerde yayımlanmaya başlandı. Mişkini, batılı ülkelerle her türlü ticari ilişkilerin olağan olduğunu kamuoyuna açıklayarak emperyalizme bağımlılığın zeminini güçlendiriyor. Devrimden sonra emperyalizme vurulan darbeler ve boyutlanan anti-emperyalist muhalefet yavaş yavaş köreltiliyor. Şimdi gülünç durumda ki anti-ABD'ci yönelimin yanında, aşırı ölçüde anti-Sovyetizm ve anti-komünizm körükleniyor. TUDEH'e yönelik saldırı ve Sovyet casuzluğu iftirası tamamen bu yöndeki çabaların ürünüdür.

İran-İrak savaşının düzeyi bölgemizde sadece sözkonusu iki ülke ile sınırlı değildir. Bölgedeki gerici Arap ülkeleri ve Türkiye savaşın doğuracağı sonuçlarla yakından ilgilenmektedirler. Gerici Arap ülkeleri, İran'ın İslam yayılmacılığı ve hegemonyacılığının tedirgin olmakta ve korkuya kapılmaktadırlar. Türkiye'deki faşist diktatörlük ise, emperyalizmin bölge jandarmalığı ve geleneksel yayılmacı karakteri gereği, savaşla ve savaşın doğuracağı so-

nuçlarla şimdiden ilgilenmekte ve bu doğrultuda yeni yeni hazırlıklara girişmektedir. İran-İrak savaşının gelişimine ve iki ülkedeki denge değişimlerine seyirci kalamayacağına faşist diktatörlük çoktan ilan etmiştir. Bunu Irak Kürdistanı'na yaptığı saldırılarla, "sınır güvenliği" adı altında yaptığı askeri girişimlerle ve bölgemizdeki gelişmelere karşı takındığı tavırlarla kanıtlamıştır. Musul ve Kerük konusunda hortlatılan sövencilik, olası müdahalenin gerekçeleri hazırlanıyor. Son zamanlarda Türkiye Kürdistanı'nda üslenenler "Çevik Kuvvetler" ve genişletilen havaalanları da hep bölgeye yönelik müdahalelere hazırlıktır. Faşist diktatörlük bölgemizdeki gelişmelerden sadece etkilenen bir dış politika değil, aksine bölgemizdeki gelişmeleri etkileyen bir dış politika da uyguluyor. Emperyalist ülkeler de savaşın sürmesinden yanadırlar. Fransa'nın son zamanlarda Irak'a Exocet füzeleriyle donatılmış Süper-Étandard savaş uçaklarını vermesi savaşta daha da alevlendirebilecektir. Savaşın bu çok yönlü boyutuna rağmen her iki ülkenin devrimci demokratik ve yurtsever güçlerinin daha da bir seçenek oluşturmamaları en büyük açmazdır. İki ülke halkları açısından haksız olan bu savaş bir türlü iç savaşa çevrelemiyor. Bunda muhalefet güçleri arasında yıllardır süren çatışmaların büyük rolü vardır. Özellikle Irak Kürdistanı'nda süren çatışmalar ve birbirini ihanetle suçlamalar aşılmadıkça anti-Saddamcı bir seçeneğin oluşup başarı kazanması mümkün değildir. Bazen İran ve Irak Kürdistanı muhalefet güçlerine de yansayan bu tür çatışmalar halkımızın düşmanlarına kan vermekten başka hiçbir amaca hizmet etmiyor. Artık iç çatışmalara son verilmelidir.

Bölgede emperyalizme bağımlılığı arttıran İran-İrak savaş, muhalefet güçlerine de tarihsel bir fırsatı doğurmuştur. Namlular birbirlerine değil, Kürt, Arap ve Fars halklarının düşman olan sömürgeci Saddam diktatörlüğüne ve gerici Ayetullahlara yöneltilmelidir.

*

Bir siyasal rejimin sınıfsal niteliğini ve yapılan devlet biçimini belirleyebilmek için, herseyden önce bu rejimin dayandığı sınıfsal temeli iyi bilmek gerekir. Rejimin hangi sınıf ve katmanların çıkarını daha fazla koruduğunun doğru tespiti, sınıfsal niteliği belirlemede en can alıcı noktadır. Bu halkayı yakalayamayanlar siyasal rejime karşı verilecek savaşında taktik yanlışlırlara, yanlışlıklarda uzun süre ayak diretilirse politik sapmalara düşmekten kurtulamazlar. Dünya devrimci sürecinin gelişim tarihi bu konuda zengin deneyimlerle doludur.

Yaşamın tüm alanlarında meydana gelen değişiklik ve gelişmeleri değerlendirmede bilimsel sosyalizmin diyalektik tahlil yöntemi elden bırakılmadığı sürece, yanlışlıklara düşmek mümkün değil. Fakat bu ölçü her zaman korunamıyor. Bazen, şu ya da bu nedenlerle yanlışlırlara yolaçan tespitler yapıyorlar. Bu durumda komünistlere ve tutarlı devrimci demokratik güçlere düşen en önemli görev; egemen siyasal rejime karşı sürdürülen iktidar savaşımında yanlış eğilimler doğuran, güçlü ve yığınsal birliklerin oluşmasını zaafa uğratan tespitlerin yanlışlığı ortaya çıktığında "düşmanlarımız bunları bana karşı kullanır" iç güdüsüne kapılmadan açık yürekli ve samimice hatalardan, yanlışlırlardan dönmek ve bu doğrultuda savaşım yürütmektir.

Çünkü, dünya devrimci sürecinin öğretici deneyimlerle dolu geçmiş ve savaşımımıza her yönden ışık tutan bilimsel sosyalizmin eylem kılavuzluğu, gerçekleri görmek istemeyenleri, açığa çıkmış yanlışlıklarından vazgeçmeyenleri affetmiyor. Gerçekler dayatıcıdır. Komünistler, devrimci demokratik güçler bugün, doğru sonuçlara varma ve yanlışlıklardan arınmak için geçmişe nazaran daha çok deneyim birikimine sahiptirler. Yeterki geçmişten ders alınmış, değişiklik ve gelişmeler olduğu gibi ve gerçek tabiatlarıyla değerlendirilsin.

Fakat ne yazık ki, Türkiye

FAŞİZM

TARTIŞMALARI

ÜZERİNE

BAZI NOTLAR

Ferhad ÇELENG

ve Kürdistan'lı devrimci demokratik güçlerin bazıları geçmiş deneyimlerden yeterince ders almıyor ve bazı önemli sorunlarda beklenen duyarlılığı göstermiyorlar. Bu yazıdan amacımız, geçmişle ilgili çok yönlü ve geniş boyutlu tartışmalara girmek değildir. Görüşümüze göre faşist diktatörlüğü değerlendirmede varolan farklılıklar gittikçe azalıyor. 12 Eylül askeri faşist darbesinin hemen sonrasında aşılması gereken sorunlar gecikmeli de olsa yavaş yavaş aşıyor. Tüm bunlar Partimiz'in de büyük önem verdiği gelişmeler. Ancak, bu olumlu gelişmeler politik dostluk temelinde kullanılması gereken ideolojik savaşım silahını elden bırakmayı gerektirmiyor. Aksine bu, faşist diktatörlüğe karşı savaşımın biricik güvencesi olan Türkiye ve Kürdistan'lı komünistlerin ve devrimci demokratik güçlerin, eylem birliğinin daha sağlam temelde oluşması için zorunludur da. Bilimsel sosyalizmden uzaklaşma eğilimini doğurabilecek, anti-faşist savaşımında güvensizliğe ve dağınıklığa kaynaklık edebilecek ideolojik, politik ve teorik hataları eleştirmek kamuoyu nezdinde mahkum etmek en başta biz komünistlerin ve sorunun farkına varan devrimci demokratik güçlerin görevidir.

Bu amaçla, TKP'nin, bilimsel sosyalizmin faşizmle ilgili kesinleşmiş ve daha da geçerliliğini koruyan tespitlerini bile tartışma konusuna getiren benzeri tartışmaların Komünist Enternasyonal'de mahkum olduğu gerçeğine rağmen görüşlerini ele almayı ve daha çok görüşlerin teorik yanına ağırlık vermeyi uygun gördük. Teorik ve ideolojik yanlışlırlarda daha fazla ayak diretildiği takdirde önemli yanlışlıklara girilebileceğine dikkat çekmenin gerekliliğine inanıyoruz.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'IN FAŞİZM TANIMI GEÇERLİLİĞİNİ KORUYOR

Türkiye'deki faşist diktatörlüğü başından beri yanlış değerlendiren TKP, eninde sonunda Cunta'ya faşist demek zorunda kaldı. Yaklaşık üç yıl Cunta'ya faşist demek için binbir dededen su getiren TKP'nin tüm hata ve yanlışlarından dolayı açık yürekli ve samimice özelleştirmesi gerekiyordu. Bunu yapmadığı gibi, Cunta'nın 'faşistleşmesi'nin bir nedenini de, Türkiye ve Kürdistan'lı komünistlerin ve devrimci demokratik güçlerin 'faşizm tehlikesi'ne karşı zamanında önlem almamaları olarak görüyor. Dahası Cunta'ya başından beri faşist diyenleri eleştiriyor. Herşeyin kendi tespitleriyle uyumluluk gösterdiğini, TKP'nin diktatörlükle ilgili tespitlerinin bir bir doğrulandığını ve bunun 'uzak görüşlü' ve 'akılcı' politikalarından kaynaklandığını iddia ediyor. TKP yöneticileri 5.Kongre'de de onaylanan bu yanlış değerlendirmenin savunulması pahasına, ileride kendilerini daha büyük handikaplarla karşı karşıya getirecek teorik zorlamalara başvuruyorlar. Komünist Enternasyonal'in faşizm tahlilinin 'Türkiye somutunda incelenmesi' adı altında ileri sürülen tezlere baktığımızda, hiç de bilimsel sosyalizmin faşizm öğretisini kılavuz almadıklarını görüyoruz.

TKP, Evren diktatörlüğüne faşist demezden önce, faşizmin ayırdedici özellikleri ile ülkeden ülkeye değişebilen bütünleyici özelliklerini sürekliliğine ka-

rıştırıyor, her türlü yanılığa yöleçabilen göreceli özellikleri hep ön plana çıkarıyor. Değişik yayımlarında söyledikleri birbiriyile çelişkili ve kendi içinde bile bütünsellikten yoksundu. Ancak derli toplu olması açısından, K.Seyran imzasıyla yayımlanan "Türkiye'deki Gerici Diktatörlüğün Neden 'Faşist' olarak Nitelendirilmiyoruz?" isimli broşür, TKP'nin faşizmin evrensel tahlilini Türkiye'nin somut koşullarına nasıl uyguladığını açık seçik gözler önüne seriyordu

İş bununla da kalmadı. TKP, faşist generaller çetesinin, faşizmi her yönüyle kurumlaştıran girişim ve çabalarını "askersel diktatörlüğün faşist nitelik kazanması" olarak değerlendirdi. Uzun süredir, değişik iddialarla oluşan faşizmin evrensel tanımından uzaklaşma eğilimi, son yaklaşımlarla tamamen açığa çıktı ve Komünist Enternasyonal'in faşizm tanımının Türkiye'de geçerli olmadığını anlamaya gelen görüşler ileri sürüldü. Atılım'ın Eylül 1983 tarihli sayısında N.Gürel imzasıyla çıkan yazıda "somut gerçeği kalıplara uydurmaya çalışmamak, dogmatizmden kaçınmak" ve "faşizmi Türkiye'nin somut koşullarında incelemek" gibi genelde herkesin üzerinde hem fikir olduğu bu parlak sözler kalkan yapılarak faşizmin evrensel tanımı reddediliyor. Yerli tekelci sermayenin, Türkiye'ye nazaran çok zayıf olduğu Latin Amerika ülkelerinde bile daha da geçerli olan faşizmin evrensel tanımının, Türkiye finans kapitalinin "zayıflığı" ileri sürülerek reddedilmesi iddia sahiplerinin kolay kolay altından çıkamayacakları önemli teorik yanlışlıktır. N.Gürel'in sözkonusu yazısındaki tahrifat şöyle: "Türkiye gibi gelişmiş tekelci kapitalizmin değil, emperyalizme bağımlı ve görece geri bir kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde, etkinliğini daha yeni artıran finans kapitali en gerici, en Amerikancılar ve ötekiler gibi ayırma çabaları, 'ötekiler'i faşizmin suçlarından aklamaya ve üstelik bu ötekileri arayпта bulamamak gibi sağ sonuçlar getirir. Türkiye'de bugün, finans kapitalin tümü ayırmızsız,

Devlet tekel kapitalizmi ilişkilerinin geliştirilmesinde, ABD emperyalizmiyle en sıkı işbirliğinden ve yayımlıcaılıktan yanadır ve bu amaçlara ulaşmada tek alternatifleri faşizmdir. Türkiye'de en sınırlı bir burjuva demokrasisini bile faşizme yeğleyen bir finans kapital kesimi (o finans kapital ki 5-6 holdingten ibarettir) yoktur. Bu analiz anti-faşist savaşında sağ yaklaşımlara düşmekten korunmak için önem taşır." (s.8)

Faşizmin evrensel tanımından uzaklaşmak ancak bu kadar olur. Halbuki, 1933'te toplanan Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13.Oturumu, sözkonusu tanımla faşizmi, diğer burjuva egemenlik biçimlerinden farklı kılan en ayırdedici özellikleri tespit etmiştir. 1935'te yapılan Komünist Enternasyonal'in 7.Kongresi tarafından onaylanan tanım "iktidardaki faşizm, finans kapitalin en gerici, en şoven ve en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğüdür" şeklindeki tanımdır. Bu tanımın önemi faşizmin sınıfsal niteliğinin, ülkelerin ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullarına göre farklılık gösteren bütünüleyici özelliklerle değil, faşizmi diğer burjuva egemenlik biçimlerinden farklı kılan en ayırdedici özelliklerle belirlemesidir. Herhangi bir diktatörlük, tüm finans kapitalin diktatörlüğü ise biçimi nasıl olursa olsun faşist olarak değerlendirilemez. Komünist Enternasyonal'in faşizm tanımının evrenselliği budur.

Fakat N.Gürel, böyle düşünmüyor. O sözkonusu yazısıyla tanımın evrenselliğini yadsımış oluyor. Emperyalizme bağımlı ve görece geri kapitalizmin egemen olduğu Latin Amerika ülkelerinde bile, faşizmin evrensel tanımına uygun ayırmalara gidildiğini, bununla hiçte "ötekiler" in aklanmadığını ve sağ yaklaşımlara düşmediğini unuttuyor. Sağ yaklaşımlardan korunma bahanesiyle benzeri görüşleri savunanların genellikle "sol"cular olduğunu iyi bilinmesi gerekiyor.

Bu mantığa göre, AP'yi tekelci sermayenin bazı kesimlerinin partisi olarak değerlendirmek

mümkün olmuyor. Çünkü, finans kapitalin tümü faşizmden yana ve tek seçenekleri faşizm ise, en sınırlı bir burjuva demokrasisini isteyen kesimleri yoksa ve AP'nin temsil ettiği kesimler de faşizmin sınıfsal dayanakları arasında olmadığına göre, o zaman doğal olarak AP'nin dayandığı kesimler finans kapital dışında oluyor. Buna aynı sayıda yayımlanan A.Saim imzalı yazıdaki, AP'nin sınırlı da olsa burjuva parlamentarizmine geçilmesi için muhalefet ettiği tespiti de eklenince, AP'nin finans kapitalin temsili dışında tutulduğu daha da açıklık kazanıyor. TKP'nin darbe öncesi hergün tekrarladığı "Amerikancı, holdingci Demirel Hükümeti" sloganı ve darbe sonrasında devamlı "Demirel Hükümeti tehlikesi var" diyerek Cunta'ya Demirel'den daha az tehlikeli gören anlayışını sadece hatırlatmakla yetinelim. Sanırım N.Gürel'de hatırlamak ister.

TKP'ye göre sanki siyasal rejimlerin dayandığı sınıfsal zemin öyle kaygan ki iki de bir yer değiştiriyor. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da değişik düşünceleri birbiriyile uyumlu değil. Aynı sayıda benzer sorunlara da değinen iki yazı yani N.Gürel ve A.Saim'in yazıları, hatta N.Gürel'in sözkonusu yazısı bile kendi içinde uyumlu değil. Teorik ve ideolojik yanlışlıklarla doludur.

TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu ise, herhangi bir terörist diktatörlüğün faşist olup olmadığını şuna bağlıyor: "Başlıca ölçü, uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan unsurlarının çıkarlarını temsil edip etmemelerindedir" (Yol ve Amaç, Temmuz 1983 Sf.9) Dış ögenin bu ölçüde arttırılması ve bunun sonucu olarak faşizmi belirlemede başlıca ölçütün değişikliğe uğratılması, TKP'nin faşizmin tanımıyla ilgili teorik açmazlarını daha da büyütüyor. H.Kutlu'nun belirttiği özellik faşist diktatörlüklerin bütünüleyici bir özelliği olmasına rağmen faşizmi belirlemede başlıca ölçü ve "olmazsa olmaz" koşul değildir. Faşizm konusunda genel geçerli sonuçlara varmak için hem bağımlı ülkelerin ve hem de

emperyalist ülkelerin siyasal ve tarihsel özelliklerini gözönünde bulundurmak gerekiyor. Yoksa bağımlı ülkelerin emperyalizmle bağlantılarına dayanarak, faşizmin sınıfsal tabanını uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimleriyle sınırlamak büyük yanlışlıktır.

Faşizmi bütünüyle özellikleriyle değerlendirmede dış öge günümüzdeki faşist diktatörlüklerin hemen hemen hepsinde emperyalizme bağımlılıktan dolayı mevcuttur. Fakat faşizm sadece bağımlı ülkelerin "kaderi" değil, finans kapital olduğu sürece emperyalist-kapitalist ülkelerde de böylesi bir tehlike olacaktır. Musollini ve Hitler faşizmi, uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarını temsil etmek amacıyla değil, bizzat İtalya ve Almanya finans kapitalinin temel çıkarlarını korumak için, uluslararası finans oligarşisinin bazı kesimleriyle hesaplaşma pahasına iktidara gelmiştir.

Faşizmi belirlemede başka ölçüt dış etmen olsaydı, sanırız Orta ve Yakın Doğu'da buna uyan terörist devlet İsrail olurdu. Uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarlarını temsil etmede İsrail, Türkiye'nin daha ilerisinde olmasına rağmen İsrail'in faşist diktatörlüğe yöneltildiği söylenemez. Çünkü, bölge haklarının düşmanı olması Hitler vari yöntemleri kullanması yeterli değildir. İsrail'deki egemen sınıflar arasındaki denge ve bunun doğurduğu oluşumlar, rejime faşizm denilmesini önler.

H.Kutlu'nun "başka ölçüt"ünü çürütmek için Falkland örneğini de verelim. Bilindiği gibi Arjantin askeri faşist Cuntası ile İngiltere ve dolayısıyla ABD arasında çıkan ve kapsamlı çarpışmalara yol açan Falkland anlaşmazlığını uluslararası planda geçici de olsa yarattığı bloklaşma, H.Kutlu'nun iddia ettiğinin tersine bir tablo oluşturuyor. O dönemde ABD ve İngiltere Arjantin faşist diktatörlüğüne karşı sert tavırlara girenken başta Sovyetler Birliği ve Küba olmak üzere birçok sos-

yalist ülke Arjantin'e yardıma hazır olduklarını belirtmişlerdi. H.Kutlu'nun mantığına göre hareket edersek, Arjantin faşist diktatörlüğü Falkland'a çıkartma yapmadan önce faşistti, çıkartma yapıp uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarlarını bariz bir şekilde yanıtan ABD ve İngiltere'yi karşına aldığından faşistlikten "düşmesi" gerekliyordu. Halbuki günümüz faşist diktatörlüklerinin bir özelliği uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimlerinin çıkarlarını temsil etmek olsa da, kendi başına ve her koşulda en belirleyici özellik değildir.

Diğer yandan Latin Amerika ülkelerinin çoğunda, uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimlerinin faşist diktatörlüklerde oynadığı rol ile örneğin Türkiye'de oynadığı rol büyük ölçüde farklıdır. Latin Amerika ülkelerinin çoğunda emperyalizm uluslararası emperyalist tekeller şahsında iç etmen durumuna geldiği için, yani ekonominin temel alanlarında sözkonusu emperyalist tekellerin ağırlığı olduğu için, faşist diktatörlüklerin işbaşına getirilmesinde bu güçlerin bölge çıkarlarının ötesinde bazı önemli nedenleri var. Yani sözkonusu güçler darbeler ile varolan ağırlıklarını da korumak amaçlıdır. Bu da uluslararası emperyalist güçlerin bazı ülkelerde faşist diktatörlüklerin işbaşına getirilmesinde belirleyici rol oynamasını olanaklı kılıyor. Fakat Türkiye'de olan ise bölgede ileri karakolluk rolünün oynanması, süreçle uluslararası emperyalist tekellerin ekonominin temel alanlarında ağırlığının sağlanması yolunda önemli adımların atılmasıdır. Uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimleri ancak faşist diktatörlük dönemlerinde temel alanlarda etkinliklerini daha da artırma olanağına kavuşmuşlar. Bu anlamıyla da Türkiye'deki faşist diktatörlüğün temel dayanakları bizzat yerli finans kapitalin en gerici, en saldırgan kesimleridir. Başka ölçüt de bunların çıkarlarını açık terörist diktatörlükle temsil etmedir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, herhangi bir diktatörlüğün niteliğini belirleyebilmek için sadece uluslararası finans oligarşisinin çıkarlarını temsil etmek yeterli olmuyor. Bu özelliği de gözönünde bulundurarak ülke içindeki sınıfların mevzilenmesi, sınıf ve katmanlar arasındaki denge, tekeli sermayenin gelişkinlik düzeyi ve ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlardaki etkinliği, işbirlikliliğin ve bağımlılığın derecesi, hatta ülkenin tarihsel özellikleri rejimin ayakta tutulmasında başka rolü kimlerin oynadıkları ve ağır basan etmenin hangisi olduğunu belirler. Herhangi bir ülkede diktatörlüğün kurulmasında ilk dönemlerde, yerli finans kapitalizmin çabızlığı nedeniyle uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimleri ağırlıkta olabileceği gibi; faşist diktatörlüğün kurumlaşması sürecinde, yerli finans kapital kesimlerinin gelişimi için oluşan olanaklar sonucu ağırlık tabii ki işbirliği temelinde yerli finans kapitale kaydırılabilir. Ya da ilk dönemlerde yerli finans kapital lehinde olan denge giderek uluslararası finans oligarşisinin sözkonusu kesimleri lehine dönüşebilir. Bazen de yerli ve uluslararası finans oligarşisinin en gerici, en saldırgan kesimleri ele ve işbirliği ile rejimin temel dayanağı olabilirler. Bunlardan hangisinin geçerli olup olmayaacağı ya da hangisinin rejimin ayakta tutulmasında başka rolü oynayabileceğini koşullar belirler.

DİKTATÖRLÜĞÜN SINIFSA L DAYANAKLARINDA DARALMA SÖZKONUSU DEĞİL

TKP'nin "Cunta'nın faşistleşmesi" tezinde dört elle sarıldığı gerekçelerin başında, sözkonusu Cunta'nın sınıfsal dayanağı daralmanın olduğu iddiasıdır. TKP bundan hareketle diktatörlükte nitel bir değişikliği olduğu ve bunun da faşizme dönüşme ile somut ifadesini bulduğunu savunuyor. İçte ve dışta derecesi eskiye nazaran iddia edildiği gibi artmayan başka, terör ve saldırganlık gerekçe gösterilerek; "tüm bu gelişmeler

sonucunda, Cunta rejimi altında egemen sınıfların içinde liberal, tutucu, gerici ve faşist eğilimlerin ayrışma süreci adım adım derinleşmiş ve giderek egemen sınıfların Amerikan emperyalizmine en sıkı bağı, en işbirlikçi, tekelci, militarist, asalak kesimleri rejime damgalarını vurmuşlardır" (Atılım, Ağustos 1983 Sf.10) deniliyor. Sanki egemen güçler arasındaki ayrışma yeni olmuş ve bu ayrışma sonucu ağır basanlar rejime damgalarını vurarak faşistleştirilmişler. Bu görüş Türkiye tekelci burjuvazisinin gelişim süreci ile olduğu gibi, TKP'nin 12 Eylül öncesi ve hemen sonrasında görüşleriyle de değişiyor. Tekelci burjuvazi bir yana, tekel dışı burjuvazinin bazı kesimlerinin de temsilciliğini yapan CHP'nin bile sağ ve "sol" kanatlara ayrıştığı Türkiye gerçeğinde, egemen güçlerin Cunta rejimi altında ayrıştıklarını ileri sürmek iddia sahiplerinin bile fazlaca inandıklarını sanmıyoruz.

K.Seyran ise sözkonusu broşüründe, T.Özal'ın 1982 ortalarında Ulusu Hükümeti'nden istifası ile, finans kapitalin en gerici ve en saldırgan olmayan kesimlerinin ağır bastığını savunuyor ve şunları söylüyordu: "Ne var ki Haziran-Temmuz 1982'de Kastelli olayı ve T.Özal'ın istifasıyla ilgili olarak tekelci sermaye içindeki gruplaşmalar su yüzüne çıktı. Tekelci sermayenin en gerici çevreleri, 24 Ocak politikasının sürdürülmesini isteyerek T.Özal'ı savunurken, diğer bir bölüm bu politikaya karşı çıktı. Ve sonunda T.Özal istifa etmek zorunda kaldı. Bu son bunalımı bugüne kadar belli olan sonuçları finans kapitalin en gerici çevrelerinin egemen olduğu tezini savunmayı daha da zorlaştırmıştır." T.Özal'ın istifasından kısa bir süre önce toplanan TKP MK'nin 1982 Plenumunda ise şöyle deniliyordu: "Artık yalnızca komünistler ve öteki devrimci güçler değil rejimin tüm potansiyel karşıtları faşizme özgü yöntemlerle susturulmaya çalışılıyor", "Reagançılık ile Friedmançılık, Cuntacılıkla 24 Ocakçılık, hem uluslararası alanda hem de ülkemizde bir tek madalyonun iki Pêşeng: sayfa 12

yüzüdür; tekelci sermayenin çıkarları için daha çok gericilik, saldırganlık." (Sf.10)

Eylül 1980 ayının sloganı "Cunta'ya evet demek faşizme evet demektir"; 1981 Plenumuna göre "faşist tehlike var, Cunta faşistlerle uzlaşabilir"; 1982 Plenumuna göre "daha çok gericilik ve saldırganlık"; K.Seyran'a göre, Cunta 1982 ortalarına kadar emperyalizmin bölge planlarına angaje olmamış ve Turgut Özal'ın istifasıyla istifa 1982 Plenumundan sonra rastlıyor- finans kapitalin en gerici olmayan kesimleri ağır basmış; ve en son olarak da Temmuz 1983'te "Cunta faşist nitelik kazanmıştır." İşte TKP'nin Cunta hakkında söylediği ve birbirini tamamlayan (!) tespitleri. Bu birbirini tamamlayan doğru tespitler yapmak değil; günlük gelişmelerin ve biçimsel değişikliklerin peşinde yaprak gibi sağa-sola savrulmaktır.

TKP tarafından bu kadar karmaşıktırılan sorun, bazen farkına varmadan kendisinin de kabul ettiği gibi açıktır. Herhangi bir belirsizlik yoktur. Ne AP ve CHP ne de bunların dayandıkları burjuvazinin değişik kesimleri, hiçbir zaman Cunta'nın sınıfsal dayanakları olmadılar. Baştan beri Evren diktatörlüğünü desteklemeleri, omuz vermeleri uygulamalara seyirci kalmaları, burjuva diktatörlüğünün temel varlığına yönelik girişim ve çabalara karşı birlikte tavır almaları, onların diktatörlüğün sınıfsal dayanakları olduklarının göstergesi değildir. Dünyada bunun bir çok örneği yaşanmış ve daha da yaşanıyor. İşin doğası gereği faşizm, Türkiye ve Kürdistan'lı komünistler ve devrimci demokratik güçlerle geçici de olsa kozunu paylaştıktan sonra, sıra burjuvazinin kendi arasındaki daha "açık" hesaplaşmaya gelmişti. Bu hesaplaşma yönetimden tasfiye etmek üzerine değil, faşizm kurumsallaştıkça daha da kenara itilen burjuva kesimlerinin yönetimden pay almak istemeleri ile buna yol vermeyenlerin hesaplaşmasıdır. Çünkü, 12 Eylül askeri faşist darbesiyle sözkonusu burjuva kesimleri, zaten yönetim dışı edilmişlerdi ve iktidardaki ni-

teliksel değişiklik de o zaman olmuştu. Faşizmin süraden bir hükümet değişikliği olmadığı bu gerçekle ifade edilebilir. İşte TKP tarafından "sınıfsal taban daralması" olarak değerlendirilen gelişmelerin temel nedenleri bunlardır.

Tekelci sermayenin tümünün, hatta tekel dışı burjuvazinin büyük bir kesiminin ilk başlarda 12 Eylül darbesini desteklemeleri ve uzun bir süre diktatörlüğe omuz vermeleri Cunta'nın faşist olmadığını kanıtı değildir. Çünkü faşizm, onu destekleyen, omuz veren, alışışın kesimlerini sınıfsal bileşimleriyle belirlenmiyor. Şayet böyle olsaydı iki günde bir görüş değiştirmek elden değildi.

Faşist rejimlerin, faşist olmayan ama faşizme hizmet etmeye gönüllü olan bürokrat ve teknokratları yönetimin önemli yerlerine atayıp sözümona yönetimi onlarla paylaştığını gösterme girişimlerinde Komünist Enternasyonal tarafından tespit edilmiş. Ve bu tür uygulamaların komünist saflarda yaratabileceği yanlışlara karşı duyarlı olunmaması zorunluluğu da değerlendirilmiştir.

İtalya'da Mussolini 1922'de iktidara geldiğinde, ilk dönemlerde komünistler ve sosyal demokratlar dahil hemen tüm burjuva kesimleri parlamentoda temsil edilmişlerdi. Komünistler ve sosyal demokratlar parlamentodan tasfiye edildiklerinde hristiyan demokratlar ve liberalerin çoğunluğu parlamentodaki yerlerini korumalarına rağmen, kimse rejimde nitel bir değişikliğin olduğunu ileri sürmedi.

Hitler bile, 30 Ocak 1933'te iktidara geldiğinde, ilk iş olarak devlet yönetimi, ekonomi ve ideoloji alanında iktidarı güvenceye alma ve sağlamlaştırma yolunu seçmişti. İlk başta Alman Komünist Partisi (AKP) kapatılmamıştı. Hitler, 5 Mart 1933'te yapılan seçimlerde seçilen AKP'nin 81 milletvekilinin üyelğini iptal ederek, ancak bu şekilde anayasa değişikliği için çoğunluğu sağlayabilmişti. Daha sonra, sırasıyla AKP, sendikalar ve Sosyal Demokrat

Devamı s. 19'da

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNİN YERİ

HALKININ YANIDIR

"BUGÜN TOPLUMSAL GELİŞMELERİ YAKINDAN TAKİBEN HERKES BİLİR Kİ SON YILLARDA GENÇLİK İÇERİSİNDE LUMPENLEŞME, ALKOLİZM, FUHUS VB. ALIŞKANLIKLAR, ORAN BAKIMINDAN HIZLI BİR ARTIŞ GÖSTERDİ. BU ANORMAL ARTIŞIN NEDENLERİ FAŞİZM KOSULLARININ YOĞUNLAŞTIRDIĞI TOPLUMSAL SORUNLARDIR. EN BAŞTA DA EKONOMİK SORUNLAR GELİYOR. GENÇLERİN YARIYA YAKIN BÖLÜMÜ İŞSİZDİR. SİGORTASIZLIK YAYGINDIR. BARINMA, BESLENME, SAĞLIK KOŞULLARI, VE İŞ YERLERİNİN ÇALIŞMA KOŞULLARI KÖTÜDÜR. HAYAT GÜN GEÇTİKÇE DAHA PAHALILAŞIYOR, ÇEKİLMEZ HALE GELİYOR. KİŞİ KURALLARIYLA ÇEKİP ÇEVİRİLEN GERİCİ FAŞİST EĞİTİM KURUMLARI, ELİ KOLU BÜSBÜTÜN BAĞLANAN ÜNİVERSİTE, GENÇLİĞE HİÇBİRŞEY VADETMİYOR."

Emperyalizmin ve Türk tekelci burjuvazisinin çıkarlarını korumak, karlarına kar katmak amacıyla işbaşına getirilen faşist diktatörlük; emekçi halka ve onun gençliğine yönelik saldırılarını sürdürüyor. Dün yaptıklarına bugün yenileri ekleniyor.

Faşist diktatörlüğün başında yeralan generaller çetesinin 12 Eylül 1980'de yaptığı darbenin en sivri uçlarında biri de, gençliğe yöneldi. Darbeden önceki dönemde, gençliğin demokratik haklarına ve geleceğine yönelik olarak yapılmış bulunan kısıtlamalarla yetinilmedi. Cunta, hizmet ettiği kesimlerin çıkarlarını gereği daha fazlasını istedi. Bu nedenle de 12 Eylül 1980'den beri sürdürdüğü saldırılarıyla emekçi halk gençliğine büyük zararlar verdi. Onbinlerce ilerci, yurtsever, anti-faşist ve komünist genç, gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. Yüzlerce işkence odalarında veya sokakta kurşunlanarak katledildi. Emekçilerin onlarca genç evladı idam cezasına çarptırıldı ve daha binlercesi idamla yargılanıyor. Onbinlerce genç siyasi tutuklu, hapishanelerde çürütülmek için bekletiliyor. Baskı, işkence, kötü yaşam koşullarıyla karşılaşıya bırakılan tutuklular imha edilmek, yokedilmek isteniyor. Daha şimdiden binlercesi ölüm tehlikesiyle karşılaşıyadır.

Gençlik içerisinde işsizlik, sigortasızlık oranı çok daha fazla gelişti. Gençliğin işgücü eskisin-

den çok daha ucuz bir fiyatla satılmaktadır. Gençliğin yaşam standardı eskinin çok altına düştü. Ekonomik, akademik, kültürel haklarından eskiden varolanları da ya rafa kaldırdı ya da kısıtlandı. Artan baskı, sömürü ve teröre karşı direniş geçmemeleri için, içinde gençlik de dahil olmak üzere emekçi halk yığınlarına karşı baskılar arttırıyor, yeni önlemler alıyor.

Faşist Cunta işbaşına gelmiş gelsez yaptığı ilk işlerden biri de daha evvel açık olan tüm yasal demokratik gençlik örgütlerine kilit vurmak oldu. Amaç; gençliği örgütsüzleştirerek, haklarını koruyamaz duruma düşürmektir.

Faşizm, iktidara geldiği bütün ülkelerde yaptığı gibi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da bir yandan emekçi gençliğin bilinçli, aktif, cesur, fedakar kadrolarını vahşice yoketmeye çalışırken, öte yandan; en aşırı şövenizm, militarizm ve demagoji yoluyla gençliği yozlaştırmaya, tekelci burjuvazi için uşaklaştırmaya, kapitalist sisteme dayanak yapmaya çalışıyor.

Sömürgeci faşist diktatörlük, gençliği, haktan kopurmak, yabancılaştırmak kendi denetime almak ve kirli emellerine uygun olarak yönlendirebilmek amacıyla elinden ne geliyorsa yapıyor. Bir yandan "yasal önlemler" alıyor, değişiklikler yapı-

yor; diğer taraftandan da okullar, spor kulüpleri, işyerleri vb. gençlik kitlesinin bulunduğu yerlerde faşist faaliyetleri arttırıyor. Devlet denetimindeki propaganda araçları, gençliğin "siyaset dışı kalması" (Siz, bunu, burjuvaziye hizmet edecek bir politika benimsemek veya öyle bir politika doğrultusunda hareket etmek anlayın) için harıl harıl çalışıyor.

Gençlik, burjuvazinin önemle üzerinde durduğu bir kesimdir. Burjuvazi tarafından, geçmişin deneyimleri ışığında geleceğe ilişkin yeni programlar, tasarımlar hazırlanıyor. Yeni yeni yöntemler araştırılıyor, eski yöntemlerin günün koşullarına uydurulmak suretiyle geliştiriliyor.

Okullarda jurnalcı faaliyet, provakatorce eylemler yoğunlaştırılıyor. İlerici, yurtsever, komünist öğrenciler üzerindeki baskılar arttırılıyor. Bu tür "suçlarla" itham edilenler, devlet güvenlik kuvvetlerinin emriyle okullardan atılıyor. Gurupsal veya tek tek tutuklamalar, tehditler, dayak atma, notunu kırma gibi yollarla okullarda terör estiriliyor; öğrenciler sürekli psikolojik baskı altında tutularak caydırılmak isteniyor. Nerdeyse her okulda bir de işkence bölümü kuracak ve istedikleri zaman istedikleri öğrenciyi burada işkenceye tabi tutacaklardır!

Çıkarılan YÖK yasasıyla üniversitelerin özerkliği tümden ortadan kaldırıldı. Üniversitelerin yönetimi Cunta'nın uşaklarıyla dolduruldu. Çağdaş, bağımsız bilimsel araştırma ve özgürce okuyabilmenin kısıtları bile kalmadı. İlerici öğretimin görevlileri ya görevlerinden uzaklaştırılıyor, ya sürgün ediliyor, ya da istifa etmek zorunda bırakılıyorlar. Okul yönetimlerinde bulunan ilerci öğretim üyeleri görevlerinden uzaklaştırılıyor; onların yerine gerici, faşist öğretim görevlileri işba-

şına getiriliyor; kilit noktalar bunların denetimine geçiriliyor. Öğrenci gençlik, ırkçı, söven, asimilasyoncu, militarist, faşist ideolojye uygun bir şekilde çütülerek tek örnege göre düzenlenmiş, bağımsız düşünme yeteneğinden yoksun uşak ruhlu bürokratlara çevrilmek isteniyor.

Burjuvazi, Kürdistan'daki okullara özel önem veriyor. Bu okullarda halkın seveni, onun çıkarları için çalışan, asimilasyoncu-faşist eğitim sistemine karşı çıkan kafaların yitmesini engellemek yolunda yoğun çabalar yürütüyor.

Küçük yaşta ana, baba ve diğer yakınlarından koparak yatah bölge okullarına getirilip okutulmuş çocuk ve gençlerin sayısı ülkemizde hiç de az değil. Bunların halklarına yabancılaşmaları ve asimile edilebilmeleri için harcanan çabaların haddi hesabı yok.

Spor faaliyetlerini kendi denetimi altında yoğunlaştırarak gençliğin diktatini toplum sorunlarından uzaklaştırmak taktiği, sömürgeci Türk tekelci burjuvazisi ve onun ülkemi Kürdistan'daki sosyal dayanaklarının öteden beri izledikleri bir taktiktir. Faşizmin ülkemize çöklenmesiyle bu taktiğe oldukça sıkışıkya sarılındı. Azgünleşen açık terör, baskı ve sömürü koşulları gençliye yönelik düşmanca taktiklerin başarı olmalarını artırdı.

Buğün toplumsal gelişmeleri yakından takip eden herkes bilir ki son yıllarda gençlik içerisinde lumpenleşme, alkolizm, fuhuş vb. gibi alışkanlıklar oran bakımından hızlı bir artış gösterdi. Bu anormal artışın nedenleri faşizm koşullarının yoğunlaştırdığı toplumsal sorunlardır. En başta da ekonomik sorunlar geliyor. Gençlerin yarıya yakın bölümü işsizdir. Sigortasızlık yaygındır. Barınma, beslenme, sağlık koşulları, işyerlerinin çalışma koşulları kötüdür. Hayat gün geçtikçe daha pahallaşıyor, çekilmez hale geliyor. Kısıla kurallarıyla çekip çevirilen gerici faşist eğitim kurumları, eli kolu büsbütün bağlanan üniversite gençliğe hiç bir şey vaatmiyor. Mo-

ral çöküntüsü ve sinirsel gerginlikte hızlı bir artış gözlemleniyor.

Ama tekelci burjuvazi kendi hafinden oldukça memnun görünüyor. Faşizm sayesinde büyük sermaye sahipleri bayram ediyor. Bir Kenan Paşaları var ki bir dediklerini iki etmiyor. İşte bu Paşaların emri üzerine, Millî Eğitim Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından geçen yıl ortak bir tasarı hazırlandı. Tasarı, "Türkiye Gençlik Hizmetleri Teşkilatı" adıyla faşist bir devlet gençlik örgütünün kurulmasını öngörüyor. Kuruluşu gerçekleştiren befitilen Merkezi Gençlik Örgütü, devletin resmi denetim ve yönetiminde; üst kademelerden mahalli birimlere kadarki tüm yönetim organları, faşist devlet bürokrasisinin ve işverenlerin emri altında olacak. Diktatörlük, bu şekilde gençliyi daha fazla etkisi altında bulundurabileceği düşüncesindedir.

Gençliğin en ufak yasal örgütlenme haklarını dahi gaspeden faşist diktatörlüğün, ona faşist gençlik örgütü modelini dayatma uğraşı içerisine girmesi onun demokratik hak ve özgürlüklere ne derece düşman olduğunu gösteriyor.

Gençliğin en ileri kesimleri, faşizmin, bir yandan gençliğin ekonomik, politik, kültürel ve akademik haklarını gaspederken; diğer yandan da gençliyi kendisine bağlayabilmek için ne dömenler çevirdiğini görüyor.

Ama, acı da olsa gerçektir ki devrimci hareketin önemli darbeler verdiği, çok sayıda kadrosunun imha edildiği; baskı, terör ve sömürün had safhaya vardığı; yulguluk, devrimci hareket saflarındaki apolitikleşme ve dağınıklığın önünün daha da alınmadığı bir dönemdeyiz. Gençliğin en ileri kesimlerinin, devrimci gençlik hareketinin durumu ülkemiz Kürdistan'da hiç de iç açıcı değildir. Örgütsüzlük, dağınıklık, apolitikleşme ve yozlaşma eğilimi gençliyi olumsuz yönde etkilemeye devam ediyor.

Kürdistan emekçi gençlik kitlesini sömürgecilerin, kapitalizmin köleleştirici etkilerine karşı koruma doğrultusunda sağlıklı

bir politika izlemek partimiz açısından oldukça önemlidir. Çünkü; PPKK Kürdistan gençliğini ülkemizin geleceği olarak görmektedir. Bu nedenledir ki O, gençliğin devrim mücadelesindeki yerine yüksek değer biçmektedir. PPKK, gençliyi işçi sınıfının yedek gücü olarak görmektedir ve O'nun Kürdistan halkının ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinde daha etkin yer almasını sağlamak için inatla çalışmayı vazgeçilmez görevi kabul etmektedir.

Geçmiş deneyimlerimiz bize göstermiştir ki gençlik, bilimsel sosyalistlerden aktif destek almazsa; onlardan öğrenmezse, onlar tarafından yönlendirilip desteklenmez ve örgütlenmezse sapmaya girmesi kaçınılmaz olur. Gençlik dinamiktir. Enerjik ve girişkendir. Duygusaldır, meraklıdır ve kavrama yeteneği güçlüdür. Ama yeterli tecrübeden, olgunluktan, bilgiden yoksun olması onun en büyük zafıdır. Düşmanlar bu zaafıtan haberdardır. Sık sık bu yönden darbeyi indirmeye çalışırlar. Gençlik okuya-okuya, savaş-savaş öğrenmelidir.

Gençliğin enerjisinden yararlanmak zorundayız. Bu bizim zaferimizin başlıca güvencesidir. Eğer işçi sınıfı, onun sonsuz enerjisinden yararlanmazsa düşmanlarımız bundan istifade edecektir. Bunu hiçbir zaman hatırlırmızdan çıkarmamak, taktiklerimizimizi, çalışma araç, biçim ve yöntemlerimizi buna göre hazırlamak; ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerimizde bunu gözönünde bulundurmak zorundayız.

1977'de kurulan DDKD, Türkiye Kürdistanı işçi, köylü ve öğrenci gençliğini kendi konumuna uygun olarak toparlayabildi ve ilk defa gençliyi bilimsel sosyalist temelde örgütleyerek emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve yerel gericiliğe karşı serferber etmeyi başarabildi. DDKD Türkiye Kürdistan tarihinde kurulmuş bulunan en etkin ve yığmsal merkezi gençlik örgütü durumuna gelmeyi başarabildi. O, yığmsal gösterileri ve yürüyüşleriyle, teorik

ve kültürel faaliyetleri, Türkiye ve dünya demokratik güçleriyle yaptığı işbirliği ve dayanışmasıyla Kürdistan işçi sınıfının ve emekçi halkımızın yolunda olduğunu kısa sürede kanıtladı. Legal olarak kurulan DDKD'nin faaliyetleri, Türkiye'nin üç ve Türkiye Kürdistanı'nın 16 ilinde sıkıyönetimin ilan edilmesiyle birlikte yasaklandı. Aynı yıl da yasa dışı ilan edildi.

Bugüne kadar DDKD'nin yüzlerce, binlerce üyesi işkenceden geçirildi. Kimisi gözaltına alındı, kimisi tutuklandı, kimisi arıyor. DDKD gençliği içerde düşmanın teslim alma çabalarına karşı kahramanca direniyor.

Legal çalışma olanaklarını yitiren Türkiye Kürdistanı Dev-

rimci Demokrat Gençliği, mücadelesini yeni döneme en kısa sürede tam anlamıyla uydurmak zorundadır. Bugün Devrimci Demokrat Gençliğimizin başlıca görevi; içinde bulunduğumuz koşulları somut bir şekilde tahlile tabi tutmak, döneme ilişkin çalışma araç, biçim ve yöntemlerini bularak yaratıcı bir şekilde hayata geçirmek ve geliştirmektir. Devrimci Demokrat Gençliğin acil görevi işçi, köylü ve öğrenci gençliği bağrında toplayacak, Kürdistan gençliğinin öncülüğünü yapacak illegal merkezi bir gençlik örgütünü oluşturmaktır. Komünist bir gençlik birliği kurulmalıdır. İçinde bulunduğumuz azgın terör, baskı ve sömür ortamında sömürgeci tekelci burjuvaziye, onun faşist diktatörlüğüne ve ülkemizdeki işbirlikçi yerel gerici güçlere karşı ancak bu şekilde gençlik daha iyi korunabilir ve en faal şekilde sınıf savaşımında yerini alabilir. Gençlik örgütsüz savaşamaz.

Döneme uygun olarak, "Ülkemiz Gençliğinin Örgütsel ve Hareket Birliği"ni sağlama doğrultusunda çalışan Devrimci Demokrat Gençlik, bu acil ve tarihi görevini, partimizin aktif desteğini alarak yerine getirmekle Kürdistan devrimine önemli bir mevzi kazandıracaktır.

KOZLUK'TA

YENİ OPERASYONLAR

Geçtiğimiz Kasım ayının 25'i olan Cumartesi günü sabaha karşı Kozluk'un Mutki sınırına yakın Ase köyünde, Cunta'nın askeri birlikleriyle "Mala Resul" denilen aile arasında çatışma çıktı. Çatışmada, üçü olay yerinde, aralarında bir başçavuşunda bulunduğu iki asker yolda olmak üzere beş asker öldürüldü.

Cumartesi sabaha doğru başlayan çatışma, gün boyu ve geceye kadar devam etti. Geceleyin ailenin dört erkeği (bir baba üç oğul) yanlarına çocuklarını da alarak, kuşatma çemberini yarıldılar ve kaçmayı başardılar.

Olayın ardından, faşist Cunta Kozluk, Sason ve Mutki üçgeninden oluşan bölgeye 60 cemse asker gönderdi; bölge tamamiyle kordun altına alındı. Kontroller sıklaştırıldı; giriş çıkışlar izne bağlandı. Operasyonlar Aralık ayının ilk haftası boyunca da devam ediyordu. Yedi helikopter, sürekli olarak yöreyi havadan denetledi.

Tutuklu sayısı kesin olarak belli değil. Ancak, çatışmada kordunu yarıp kurtulmayı başaran ailenin iki katli evi, hayvanlarıyla birlikte yakıldı. Sirt'in bütün "milletvekilleri" çağrılarak, operasyonların emrine verildiler.

Yörede, hemen hemen her köyde, Cunta'nın kanun kaçağı saydığı insanlar var. Bunların sayısını yüz dolayında olduğu söyleniyor. Haber elimize ulaştığında da, operasyonun, baskı ve terörün daha da genişleyip boyutlanması durumunda, yeni yeni olayla-

rın çıkacağı endişesi halkı terdihin ediyordu. Özellikle Kozluk ilçe merkezinde estirilen terör nedeniyle, halkın kaygı ve öfkesi daha da artıyor. Halk arasında yedi köylünün öldürüldüğü yönünde yaygın bir söylenti var.

Öte yandan faşist diktatörlüğün yöredeki temsilcileri, tescilli üşakları aracılığıyla halk arasında kulaktan kulağa yaydıkları fısıltılarla; yakılan evin tekrar inşa edildiğini, ortaya çıkan zararın devletçe ödeneceğini ikiyüzlüce öne sürüyorlardı. Olayda sorumlulukları görülen biri yüzbaşı, üç askerin tutuklandığını, operasyonların en kısa sürede sona ereceğini, amaçlarının halkın mal ve can güvenliğini eskiyanın saldırısına karşı korumak olduğunu da özellikle propaganda ederek halkın tepki ve öfkesini yatıştırmaya çalışıyorlar.

Kürdistan halkı üzerinde bu türden vahşî saldırı ve baskılar yeni değildir. Halkımız, bu nun ne ilk ne de son saldırı olduğunu çok iyi biliyor. Faşist dikta koşullarında, Kürdistan halkının ülkenin dört bir yanında çektiği acıların dayanılmazlığı, kaba kin ve öfkeyi de doğal olarak beraberinde getiriyor. Halkımızın dayanılmaz acılarından kurtulması, baskısız, sömürsüz, özgür ve mutlu bir yaşama kavuşması için savaşmamızın; ama her koşul altında dişimizi canımıza takarak savaşmamızın yaşamsallığı bir kez daha bu olayla, bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor.

DÜZELTME: PÊŞENG'in geçen sayısında TKP Başkanı İ. BİLİR'in ölüm tarihi yanlışlıkla 24 Kasım 1983 olarak verilmişti. Doğrusu 18 Kasım 1983 olacak. Düzeltir, özür dileriz.

1983'ü geride bırakarak 1984 yılına girdik. Partimiz; başı dik, üstün bir moralle, inanç ve inatla faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına göğüs geriyor. Onun oyunlarını, sahtekarlıklarını deşifre ediyor; gizlemeye çalıştığı halk düşmanı faşist yüzünü tüm çıplaklığıyla açığa çıkarıyor. Bu yıl, partimiz açışından hiç de kolay geçmedi. Dininerek, dişimizi tırnağımıza takarak, yaman bir mücadelenin sonunda atlattık bu yılı. 83 yılı parti tarihimizin en zorlu savaşım yıllarından biri oldu. Bir yandan faşist Cunta'nın azgınlığı ve vahşi saldırılarına karşısında mücadeleyi diri tutmaya; onu teşhir, tecrit ve geriletme kampanyamızı sürdürmeye çalışırken, diğer yandan da partinin kapsama kilit vurmaya çalışarak teslimiyeti seçen kaçkın sağcılarımızla mücadeleyi sürdürdük. Bu görevlerimizi, kadroların korunmasına en fazla ihtiyacı duyduğumuz, en gizli koşullara uymanın dirimsel önem taşıdığı bir ortamda yerine getirdik.

12 Eylül 1980'de iktidarı gasp eden generaller çetesi, Türkiye ve Kürdistan halklarına saldırılarına yeni boyutlar kazandırdı, yeni sahtekarlık örnekleri sergiledi. "Seçim" adı altında kukla partiler piyasaya sürüldü. Bu partilerden biri "seçim"i kazanarak iktidara geldi.

Partimiz; faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi, paniğe ve yığılılığa yer vermeden sürdürdü. O, faşizmin saldırı ve uygulamalarının amacını göstermek ve arkasındaki güçleri açığa çıkarmak; aydınlatma ve örgütlenme faaliyetlerini daha etkin bir düzeye yükseltmek yolunda önemli adımlar attı.

Kürdistan halkınca mücadelesine en fazla gereksinim duyulan bir dönemde, Partimiz, kendisini fonksiyonsuz bırakmaya ve tasfiye etmeye çalışan sağ oportünizme karşı savaşımı devam ettirdi. Oportünistlerin parti yıkıcılığına yönelik faaliyetlerini açığa çıkardı. Onları teşhir ve tecrit etti. Tasfiyeciler, yapılan ideolojik mücadeleyle sersemleştirilerek çil yavruları gibi dağı-

HER ŞEY PARTİMİZ İÇİN!

Salar GELAVÊJ

tıldılar. Bölük-pörçük bir halde parti dışına düşen tasfiyecilerin kolları, bacakları birbirine dolanmış. Şimdi ne yapacaklarını bilemeyen şaşkınlara dönmüşlerdir. Bunlardan bazıları Cunta'ya faşist dememekte ısrarla devam ediyor. Bazıları hala mikroskop elde Hitler'in ve Evren'in vucütlerindeki hücrelerin hesabını yaparak, Cunta'nın faşist olup olmadığını "araştır-

ma"sunı yapıyorlar.

Faşizmin operasyonlarının, tasfiyecilerin partiye yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde toplanan 2.Kongremiz, Kürdistan emekçi halkının önemli bir kazanımı oldu. Kongre, geçmişini eleştirel bir gözle değerlendirdi, geleceğe ilişkin dersler çıkardı, önemli kararlar aldı. Alman kararlar, uzun ve kısa erimli mücadelemizde yolumuza ışık tutacaktır. Şimdi bütün iş, kararların en iyi bir şekilde hayata geçirilmesindedir.

Pasifizme, yığılılığa, paniğe yer vermemek, en büyük fedakarlık, direnç ve inatla devrimci çalışmayı sürdürmek Leninci partisel yaşamımızın "olmazsa olmaz" koşuludur. Geçmişte parti kadrolarımız nice kahramanlık örnekleri vermişlerdir. Bunu sürdürmek, hatta bu örnekleri bir kaç kat daha da arttırmak zorundayız. Ama sadece bu da yetmez. Dönemin dayatığı, partisel çalışmamızın zorunlu gördüğü Leninci disiplin

anlayışının gereklerini en iyi şekilde yerine getirelim. Bireyciliğe karşı kolektivismi; gelişigüzelliğe karşı sistemli, programlı çalışmayı; dağınıklığa karşı daha çok kenetlenerek taarruza geçmeyi; federal, birbirinden kopuk birimlerin çalışmalarına karşı merkezileştirilmiş ajitasyon, propaganda ve örgütlenmeyi daha da güçlendirelim. Partiye sağdan veya "sol"dan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı anında tavır alarak, göğüs germeye devam edelim. Tarlayı yabancı otlara karşı korumak iyi mahsul almanın zorunlu bir koşuludur. En zor koşullarda bile olsak teorik çalışmanın önemini bilincinde hareket ederek teorik düzeyimizi yükseltmeye yeterli özeni gösterebiliriz. Kitle bağlanmaz koruyalım, geliştirelim ve tabiri caizse kitleleri ucutturmaya çalışalım. Ucutturmayalım ki balık susuz yaşayamaz.

Önümüzdeki dönem çok hareketli geçeceğe benzer. Cunta hizmet ettiği kesimin istemlerini yerine getirdiği için karşısındaki muhalefet gelişiyor. Çelişkiler daha da büyüyor, keskinleşiyor. Cunta'nın "demokrasici"liği tutmadı. Oynattığı kuklalardan, yaptırdığı "seçim" oyununu O'nun gerçek yüzünü gizleyemedi. Tam tersi; dünya kamuoyu O'nun gerçek yüzünü daha iyi görebildi. "Seçimler" Cunta'nın daha fazla teşhir ve tecrit olmasına neden oldu.

Halkımız insanlık dışı baskı, zulüm ve terör altında, ekonomik sıkıntıların ahlak düzeyine vardığı bu şartlarda umut yollarını arıyor. Bu ortamda işçi sınıfımızın öncü örgütü olan partimize büyük gereksinim duyulmaktadır. Bu yeni mücadele döneminde, oportünizmin açtığı yaraları ve Cunta'nın saldırılarına karşın partimizin aşman yerlerini tez elden onaralım. Partimize dört elle sarılarak güçlendirelim. Partimizin 2.Kongre'sinin kararlarını en iyi şekilde gerçekleştirelim. Kongremizin sorunlarımıza getirdiği çözüm yollarından ilerleyelim. Bunları gerçekleştirebilmemiz ölçüde güçleneceğiz. Bu uğurda her şey partimiz için !

ABD Emperyalizminin saldırgan planları uğruna

Halklarımız

Sıcak Savaşa Sürükleniyor

Faşist diktatörlüğün, kukla U-lusu Hükümeti'ne "giderayak" aldıracağı son derece de ciddi ve halk düşmanı kararlardan biri de İncirlik Hava Üssü'nü, Lübnan'da adım adım savaşı tırmandıran işgalci Amerikan birliklerine açmasıdır.

Geçtiğimiz ay, görevi yeni gelecek Turgut Özal Hükümeti'ne devretmek üzere istifa etmiş olan Bülent Uslu Hükümeti; tescilli Amerikan uşaklığının son örneğini de vermek istemesine bir oldu bittiyle, Adana ili sınırları içindeki İncirlik Hava Üssü'nden, Lübnan'daki ABD işgal birliklerini yararlandırmak üzere bir anlaşma imzaladı. Anlaşmanın imzalanmasıyla, her ne kadar diktatörlüğün yetkilileri gizlemeye çalışıyorlarsa da bu üs, Lübnan yurtsever hareketine ve Suriye'ye karşı adım adım savaşı tırmandıran ABD'nin savaş birliklerinin ve malzemelerinin daha seri taşınmasına olanak vermek üzere bu birliklerin tam hizmetine sunuldu. Böylece Türkiye, hem resmen hem de fiilen Orta-Doğu bunalımında ve bölge halklarına karşı silahlı saldırısında ABD emperyalizminin yanında yerini almış olduğunu bir kez daha açık bir şekilde ortaya koymuş oldu. Bu, artık Türkiye'nin, ABD'nin ileri karakolu olarak fiilen Orta-Doğu'da tırmandıran sıcak savaşın içine adım adım girmesi demektir.

Hemen belirteyim; gerçekleşen "oldu bitti" Bülent Uslu Hükümeti'nin, Turgut Özal Hükümeti'ne karşı bir "oldu bitti"si değil. Tam tersi, hükümet değişiklikleri gibi bir kısa süre içinde doğan fırsattan yararlanarak Özal Hükümeti'nin işini kolaylaştırmak amacıyla, halklarımıza ve bölgemizin ilerici anti-emperyalist güçlerine karşı bir oldu bit-

ti yaratıldı. Bu nedenle, "oldu bitti" faşist diktatörlüğün, her şeyden önce Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı bir "oldu bitti"sidir. Tekelci burjuvazi, açıkça farkında olduğu bu halk düşmanı kararın ileride doğurabileceği sonuçları ve ağır riskleri, daha beş yıl iktidarda kalmasını planladığı Turgut Özal Hükümeti'nin omuzlarından atmak istiyor. Riski, şimdiden gideneği için kendisinden hesap sorulmasının koşulları ortadan kalkacağı düşünülen ya da hesap sorulsa bile tekeli burjuvazinin o günkü hükümetini yıpratmayacağı, sarımayacağı varsayılan bir hükümetin omuzuna yüklemek amacını güdüyor.

Tekelci burjuvazinin en gerici en şoven ve ABD emperyalizmiyle en çok sarmaş dolaş olmuş kesimlerinin; dolayısıyla da onların adına tüm düşmanca haltları işleyen faşist diktatörlüğün hesaplarının boşa çıkarılması olanaksız değil. Bu halk düşmanı hesapları boşa çıkarmak, her şeyden önce, Türkiye ve Kürdistan'lı devrimci demokratik güçlere düşer. Partimiz, bu yolda üzerine düşeni eksiksiz yerine getirecek ve faşizmin çirkin yüzünü açığa vurmaya devam edecektir.

Bu, sorunun bir yanı. Gelelim Cunta'nın halklarımızı oldu bittiyle sıcak savaşın içine sürüklemeye çalışan anlaşmasına. Bilindiği gibi 1982 yılında İsrail'in Lübnan'ı işgal ederek Beyrut'u kuşatma altına almasından sonra, BM'ye bağlı Fransız, İngiliz ve İtalya askeri birlikleri yanında ABD askeri birlikleri de "Barış Gücü" adı altında ülkeye sokuldular. Ancak çok geçmeden bu güçler, Lübnan'da Emin Cemayel başkanlığındaki gerici, işbirlikçi hükümetin otoritesini pekiştirmek ve ülkeyi, saldırgan

ABD planlarında rol alan bir konuma getirmek için, Lübnan yurtsever hareketine, Filistin Kurtuluş Örgütü'ne ve Lübnan'daki Suriye Barış Gücü askerlerine karşı provakatif saldırılara giriştiler. Özellikle ABD, geçtiğimiz aylarda yeni askeri birlikler ve savaş gemilerini alana sokarak, adım adım bütün Orta-Doğu'ya her an yayılabilecek bir savaşı başlattı. Uluslararası bir savaşa dönüşme tehlikesi giderek büyüyen çatışmalar üzerine, ABD, NATO çerçevesindeki ve ikili bir takım anlaşmaları gözönünde bulundurarak Yunanistan ve Türkiye'den, bölgeye yapılabilecek askeri birlik ve malzemelerin nakliyatında, hava üslerini ve diğer olanaklarının kendisine açmalarını istedi. Yunanistan, Orta-Doğu bunalımında doğrudan doğruya ABD'nin yanında fiilen yer alma anlamına gelen bu isteğe karşı çıkarken, yaptığı değişik kölelik anlaşmalarıyla bu görevi çoktan razı olan faşist Türk Cunta'sı, üzerine düşeni yapmak üzere derhal yeni bir anlaşma imzaladı. Bu anlaşmayla, ABD "gerekli olduğu sürece" Lübnan'a asker ve savaş malzemesi nakliyatında, İncirlik Hava Üssü'nü kullanabilecektir. Bu arada basında çıkan haberler iyi değerlendirildiğinde ve ABD ile yapılan anlaşmalar gözönünde bulundurulduğunda görülür ki, anlaşma salt İncirlik Hava Üssü ile sınırlı değil, bazı havaalanları ve Türkiye'nin deniz limanları da bu hizmetlerin emrine sunulmuştur.

Anlaşma, Orta-Doğu'da büyük tepkilere yol açtı. Suriye ve Libya gibi ülkeler, açıkça kaygılarına dile getirirken ilerici, anti-emperyalist yurtsever güçlerde bu tutumu kinayarak, Türkiye'nin ABD'nin yanında fiilen sıcak savaşın içine yer alma çabalarından vazgeçmesini istediler. Sovyetler Birliği de, Türkiye'nin "Orta-Doğu'daki krizde bir tarafı desteklediği"ni belirterek, bu anlaşmanın Türkiye ve bölgemiz açısından taşıdığı tehlikeyi dile getirdi.

Cunta yetkilileri, dış kamuoyunun tepkilerini yatıştırmak ve halklarımızın dikkatlerini, doğan tehlikenin boyutlarından başka yöne çekmek için, anlaşmanın savaş amacı gütmeyen

bazı "transit hizmetleri" içerdiği ve bunların "kısıtlı, hafif ve süreli" olduğu yalanına baş vurdu.

Oysa her konuda olduğu gibi bu konuda da Cunta'nın açıklamaları koskoca bir yalan ve demagojilerden başka bir anlam taşımıyor. Daha 1980'deki darbenin ertesinde generaller, Türk Ordusu'nun Orta-Doğu'daki "muhtemel" bir savaşa hazırlıklı olması gerektiğini bildirmişlerdi. O günden bu yana da Türkiye'nin, ABD'nin bölgedeki ileri bir karakolu olması yönünde pek çok adımlar atıldılar. ABD'nin ve NATO'nun bölgeye yönelik saldırgan planlarında doğrudan doğruya görev üstlendiler. Şimdi de aynı amaçla, topraklarımızı ABD emperyalizminin işgal birliklerinin hizmetine açıyorlar, halklarımızı her an uluslararası bir savaşa dönüşebilecek olan Orta-Doğu bunalımında, bölgenin kardeş halklarıyla karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar.

Geçen her gün, atılan her adım, faşist diktatörlüğün yalnız içte sürdürdüğü baskı, terör ve sömürü politikasıyla değil, izlediği ABD yanlısı, barış ve özgürlük düşmanı saldırgan dış politikasıyla da ne kadar düşmanca ve tehlikeli bir konumda olduğunu gösteriyor. İçte sürdürdüğü açık terörcü ve sömürücü politikayı bir yana bırakarak yalnız dış politikası bile, bu diktatörlüğün bir an önce başlamızdan defetmemizin ne derecede hayati önem taşıdığı ortada. Faşist diktatörlüğün izlediği saldırgan dış politika yalnız Türkiye ve Kürdistan'lı komünistlerin; işçilerin ve diğer emekçilerin çıkarlarıyla çalışmıyor. Aynı zamanda faşizmin arkasındaki bir avuç tekelle ABD emperyalizminin dışındaki herkesin çıkarlarıyla çalışıyor. Bu politikadan, onun doğurduğu tehlikelerden kurtulmanın tek yolu, halklarımızın üzerine çöreklenen faşizm belasından kurtulmaktır. O da Türkiye ve Kürdistan'lı tüm anti-faşist güçlerin mücadele birliğiyle olur. Partimiz, faşist diktatörlüğü alaşağı etme yolunda tüm anti-faşistleri mücadele birliğine, güçlerini birleştirmeye çağırıyor

S.DİCLE'nin TKSP'ye MESAJI

TKSP, 30 Aralık 1983 günü 9. Kuruluş yıldönümünü kutladı. Kutlama dolayısıyla PPKK Genel Sekreteri S.DİCLE Yoldaş, TKSP Merkez Komitesi'ne bir mesaj yolladı. Kürtçe olarak iletilen mesajın Türkçesini aşağıda sunuyoruz.

TÜRKİYE KÜRDİSTANI
SOSYALİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar;
Partim adına, partinizin 9. kuruluş yıldönümünü kutlarız.

Yoldaşlar,
Sizler olağanüstü zor koşullarda, partinizin 9.kuruluş yıldönümünü kutluyorsunuz. Uluslararası alanda, ABD emperyalizminin saldırganlığı, atom silahlarının tirmandırılması nedeniyle nükleer bir savaş tehlikesi oldukça yakınlaşıyor. ABD emperyalizminin, bölgemiz Orta-Doğu'ya yönelik fiili saldırıları artıyor.

Ölke içinde de, halkımız faşizmin ağır dikta koşulları altında; sömürü, terör ve

zorluklarla karşı karşıya yaşıyor. Ülkenin devrimci ve yurtsever örgütleri daha da kendilerini zayıflık ve parçalanmışlıktan kurtaramadılar. Kürdistan halkının ulusal demokratik mücadelesi güçlü sosyalist öncülüğünden yoksundur. Sosyalist güç ve partiler, güçlü ve gerçekten devrime öncülük edebilecek bir partinin bayrağı altında birleşebilmiş değiller.

İnaniyoruz ki partinizin 9. Kuruluş yıldönümü kutlamaları, bu sorunların çözümünde yolunda ilerli bir adım olacak.

Partinizin tüm üyelerine sıcağ devrimci selamlarımızla.

30 12 1983
Serhad DİCLE
Kürdistan Öncü İşçi
Partisi
Genel Sekreteri

Baş tarafı sayfa 1'de

"GİDERAYAK" OLDU-BİTTİLER

rilen sıkıyönetim personelinin görev süresi bir yıl daha uzatıldı.

*Kasım ayı ortalarında, iğneden ipliğe kadar yansıyan bir zam yapıldı.

*Turgut Özal Hükümeti'ne "Kanun Hükümünde Kararname çıkarma" yetkisi verildi.

*Faşist Cunta'nın 1 Aralık'ta çıkardığı yasaya göre ve 12 Eylül'den sonra görev alan Başbakan ve bakanlar hakkında, uygulamalarından ötürü cezaî, mali ve hukukî sorumluluk iddiasıyla dava açılmayacak.

*Aralık ayı başlarında ABD ile imzalanan anlaşma ile İncirlik Üssü, Lübnan'daki ABD işgal birliklerinin her türlü ihtiyacı için kullanılabilir.

*6 Aralık'ta kabul edilen yeni bir kanuna göre, MGK denilen

Cunta'nın üyeleri "kötüleyici ve küçük düşürücü şekilde tartışma ve eleştirme konusu" yapılamayacak.

*Türkiye'yi her yönden ABD emperyalizminin sıçrama tahtası haline getiren ve ABD-Türkiye arasında mutabakat anlaşması imzalanan "F-16 PROJESİ" istifa etmiş Ulusu Hükümeti tarafından onaylanarak ABD'ye gönderildi.

Turgut Özal Hükümeti'ne de büyük ölçüde kolaylıklar sağlayan tüm bu "giderayak" işleri ile Cunta, bir kez daha, "demokrasiye dönüş"ün aldatmaca olduğunu ve bir "geçiş"ten söz edilecekse, bunun da kısmen sivil faşist rejime "yumuşak" geçiş olabileceğini kanıtladı.

Baş tarafı sayfa 1'de

Yeni Zorlu Bir Yıl

halk kitleleri daha büyük acı ve yoksullukların içine atılıyor. İşsizlik, pahalılık, yokluk daha da artıyor. Kürdistan'da yeni bir baskı havası genelleşerek tırmanıyor.

Buna karşın, devrimci demokratik güçlerin dağılımı, parçalanmışlığı, çözülme ve gerileme devam ediyor. Toparlanma dönemini başlatılabilecek sayıda partiler, sayılabilecek kadar az. Fakat barındıracığı bütün ağır sorunlarına rağmen 1984 yılı, devrimci demokratik güçler için bir toparlanma ve atılım yılına dönüştürülebilir. 1984 yılı böylece olanakları da içinde taşıyor. Bütün mesele, olanakları gerçekliğe dönüştürebilme becerisini gösterebilmede. PPKK, bütün zorluklara rağmen 1983 yılını kendisi için toparlanma yılı yapmayı başarabildi. Önümüzdeki zorlu yılda bu süreci yükseltme ve yeni hamlelere gitme yolunda ilerli...

FAŞİZM TARTIŞMALARI ÜZERİNE BAZI NOTLAR

Baş tarafı sayfa 9'da

Parti kapatılmıştı. 20 Ocak 1934'te çıkarılan yasayla devlet yapısı da faşist "Führer ilkesi"ne göre örgütlenerek azgın terör estirilmeğe başlanmıştı. Görülüyor ki Hitler bile, tüm istediklerini sınır tanımaksızın yapabilmesi için yaklaşık bir yıl hazırlık yapmak zorunda kalmıştı. Birakalım burjuvazinin değişik kesimlerine "açık" tavrı alma, komünistlere ve sosyal de-

mokratlara bile her yönüyle açık tavrı almanın belli bir süreyi aldığı Almanya'da, Hitler rejiminin ilk başta faşist olmadığı ileri sürülmedi.

Burjuvazinin değişik kesimleriyle çelişkiye düşmesi bakımından yeni bir örnek olan Pinochet faşizmi üzerinde de durmak gerekir. 1973'te kanlı bir darbe ile iktidara gelen Pinochet ilk başta hristiyan demokratlar ve liberaller de desteklemiş ve atılan her adımı hemen hemen onaylamışlardı. Bu ancak on yıl sürdü ve sözkonusu kesimler rejime "açık" muhalefet etmeye başladılar. Bu gelişmelere dayanarak kimse "hristiyan demokratlar ve liberaller başından beri Pinochet diktatörlüğüyle beraberler, şimdi ayrıştılar ve diktatörlüğün sınıfsal dayanağında daralma oldu. Bu nedenle Pinochet diktatörlüğü önceleri "askeri diktatörlük" şimdi ise faşist-leşti" demedi.

TKP'nin sırf kendi yanlışlıklarına örnek olsun diye, Hitler, Mussolini, Pinochet ve daha da örneklerini çoğaltabileceğimiz faşist diktatörlükler için böyle düşünüp düşünmeyeceği kendisinin bileceği iştir, ama Marksizm-Lenizm'in faşizm öğretisini kavramış ve ülke koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulayabilenlerin hiçbir zaman böyle düşünmeyecekleri açıktır.

SONUÇ olarak; TKP'nin, iktidardaki faşist diktatörlük için baştan beri söyledikleri ve "Cunta'nun faşistleşmesi"ne gösterdiği gerekçeler Marksizm-Leninizm'in faşizm öğretisiyle uyuşmuyor. TKP'ye düşen kendi içinde bile bütünsellikten uzak değerlendirmelerini tekrar gözden geçirmek, yanlışlıklarını kabul etmemek için başvurduğu teorik zorlamalardan vazgeçip, açık yürekli ve samimice özeleştiri vererek en doğrusunu yapmaktır. Çünkü komünistler dahil

tüm devrimci demokratik güçler, bazen geçici yanlışlara düşebilir, gelişmeleri yanlış değerlendirebilirler. Fakat dünya devrimci sürecinin tarihi hata ve yanlışlarında dönemlerin, yanlışlarda bağnazca ayak diretmeyen parti ve örgütlerin, ancak kendi misyonlarına uygun görevleri başarıyla yerine getirebileceğini gösteriyor.

.....KİM TEHDİT EDİYOR ?

Baş tarafı sayfa 20'de

liğin barışçıl çizgisini görmek, kitlelere mal etmek ve bu güne kadar emperyalizmin savaş politikasına karşı olup ama şimdilik susan çoğunluğu etkin bir şekilde mücadele alanlarına çekmektedir.

R.Reagan ve O'nun heмпalarının iddialarının tersine savaş ve gerginlik politikaları dünya halklarının gerçek çıkarlarıyla çelişiyor, onların tek dostları, ABD tekelleriyle göbek bağıyla bağlı olan silah tekelleridir. Bugün burjuvazinin içinde bile artık R.Reagan'ın azgın politikasına güvensizlik duyuluyor. NATO'nun içinde bile Hollanda, Danimarka, Belçika ve Yunanistan, ABD'nin ilk saldırı silahtarı olan roketleri topraklarına yerleştirmek için ABD'nin dayatmalarına karşı çıkıyorlar. Bağlantısız ülkeler de etkin bir biçimde ABD'nin silahlanma yarışına karşı çok yönlü mücadele ediyorlar.

Dünya barışı sorunu Kürdistan halkını çok yakından ilgilendiren bir sorundur. PPKK Merkez Komitesi'nin 2.Kongre'ye sunduğu Politik Raporu'nda belirtildiği gibi, "barış için mücadele, Kürdistan halkının kurtuluşu için verdiği mücadeleden ayrılmaz. Bu mücadelemizi hiç saksaklamadan sürdüreceğiz" (Bkz. Politik Rapor Sf.28).

PEŞENG'i OKU VE OKUT ! YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !

Peşeng: sayfa 19

Reel sosyalizm, tabiatı gereği silahlanmaya karşıdır. Sosyalist ülkelerde silahlanma yarışında, tek kuruluş kar eden hiçbir sınıf ve tabaka yoktur. Onlar, silahlanmaya harcadıkları paraları kendi halklarının yaşam düzeylerini yükseltmek için harcamak istiyorlar

DÜNYA BARIŞINI KİM TEHDİT EDİYOR?

İçine girdiğimiz 1984 yılında da dünya barışını koruma, silahlanma yarışını durdurma uğruna mücadele edilmesi gereken temel bir görev olarak önümüzde duruyor.

Dünya barışına yönelen tehlikeler bugün daha da büyümüşür ve bu tehlikeler bizzat ABD emperyalizminin savaş yanlış çevrelerinden geliyor. Kimi çevrelerin iddia etdiklerinin tersine uluslararası politik gelişmelerin bu düzeyde gerginleşmesinin sorumlusu 'iki süper güç' değil; sorumlular bizzat Beyaz Saray ve Pentagon çevreleridir. Suçlular oralarda aranmalıdır. Büyük bankalarla ve burjuva devlet aygıtıyla iç içe giren ABD ve NATO'nun askeri endüstri kompleksi, emperyalizmin bugün içine yuvarlandığı (ve rahatlıkla diyebiliriz ki tarihin en derin) ekonomik, politik, kültürel ve moral krizini, bir askeri macerayla atlattırıyor.

Bu nedenledir ki ABD emperyalizminin savaş yanlış çevreleri, bir taraftan nükleer silahlanma yarışını hızlandırıp askeri üstünlük peşinde koşuyor, diğer taraftan da Latin Amerika, Afrika, Orta-Doğu ve dünyanın diğer bölgelerinde yitirdikleri mevzileri tüm uluslararası hak ve hukuk normlarını çiğneyerek geri almak istiyorlar.

ABD Hükümeti'nin ayırdığı dev silahlanma bütçesi, yeni uzay silahlarını ve kimyasal silahları üretme çabaları askeri üstünlük peşinde koşmaktan başka bir anlama gelmiyor. ABD yönetimi, yurtservet Grenada Hükümeti'ni askeri bir işgal ile devirdi, meçru Nikaragua ve Küba Hükümeti'ni yıkmak ve El-Salvador'daki ilercici kurtuluş mücadelesini boğmak için kan-

lı planlar peşindedir. Aynı şekilde Afganistan, Mozambik ve Angola'daki halk düşmanı çetelerin esas destekleyicisi ABD emperyalizmidir. Güney Afrika, Guatemala, Şili, Türkiye ve İsrail gibi işgalci, faşist ve ırkçı rejimleri anti-emperyalist devlet ve ulusal kurtuluş örgütlerine karşı ekonomik ve askeri olarak destekliyor. Öyle ki Orta-Doğu'da, ABD, yalnız Türkiye ve İsrail'i militarize edip saldırgan ve işgalci politikalarını desteklemekle yetinmiyor, direkt olarak Lübnan'da savaşa katılıyor ve bölgedeki tüm anti-emperyalist devlet ve ulusal kurtuluş örgütlerini tehdit ediyor.

Bütün bunlar, ABD'nin, askeri üstünlüğü sağlayıp dünyada güç dengesini kendi lehine çevirme çabasıdır. Gerçekten emperyalizm askeri üstünlük kurmayı başarursa bu tüm insanlık ve dünya barışı için bir felaket olur. O zaman ABD emperyalizmi başta reel sosyalizm olmak üzere toplumsal ilerlemeden yana olan tüm güçleri tehdit edecek ve o kahrolası emperyalist isteklerini herkese dikte etme olanağına kavuşacaktır. Reel sosyalizme karşı hazırladığı hain "Haç Seferi'ni", giderek nükleer bir savaşı başlatma ocaresini kendinde bulacaktır. Yüce Lenin'in ülkesi barışın kalesi Sovyetler Birliği'nin büyük fedakarlık ve acılara katlanarak güç dengesini sağlaması ABD'nin elinden nükleer silahlarla reel sosyalizmi tehdit etme olanağına almış ve ancak bu güç dengesi sayesinde bugüne kadar dünya barışı korunmuştur.

Sovyetler Birliği'nin Alman Demokratik Cumhuriyeti'ne, Çekoslovakya'ya ve ABD'nin topraklarına yetişecek alanlara operatif taktiksel roketleri yer-

leştirme kararı, ABD tarafından bozulan askeri güç dengesini yeniden sağlamak, ABD'nin ilk saldırı silahtı olan atom roketlerine karşı reel sosyalizmin güvenliğini garanti altına almak için alındı. Askeri güç dengesini yeniden sağladığı ve ABD'nin elinden, topraklarını olası bir nükleer savaş dışında tutma olanağına aldığı için de barışı güçlendiriyor.

Sovyetler Birliği hiçbir zaman silahlanma yarışını körüklememi. Aldığı önlemler, her zaman emperyalizmin askeri üstünlük politikasını önleme çerçevesinde oldu. Reel sosyalizm, tabiatı gereği silahlanmaya karşıdır. Sosyalist ülkelerde silahlanma yarışında tek kuruluş kar eden hiçbir sınıf ve tabaka yoktur. Onlar, silahlanmaya harcadıkları paraları kendi halklarının yaşam düzeylerini yükseltmek için harcamak istiyorlar.

Günümüz uluslararası politik arenasında iki çizgi vardır: Biri ABD emperyalizmi ve onun yandaşlarının silahlanma yarışını sürdürmek, dünya barışını baltalamak, gerginliği artırma ve başka ülkelerin iç işlerine karşın başka ülkelerin iç işlerine karşın çizgisi; diğeri Sovyetler Birliği'nin başını çektiği reel sosyalizmin ve diğer barış sever güçlerin dünya barışını, yumuşamayı güçlendiren ve silahlanma yarışını durdurmaya amaçlayan sağlıkli ve akılcı çizgisi.

GÖREV-SUSAN ÇOĞUNLUĞU ETKİNLEŞTİRMEK

Emperyalizmin savaş yanlış çevrelerinin barış düşmanı çabalarını önlemek kolay değil, ama olanaklıdır. Önemli olan, belirlenen iki çizgiden Sovyetler Bir-

Devamı sayfa 19'da